

SPORT

MARTIE 1972

nr. 6

F.C. ARGHEȘ ATACĂ

Cum va replica U.T.A.

Foto: Ion MIHĂICĂ

Detenta lui FRĂȚILĂ simbolizează parcă, frumoasa «revărsare» de primăvară a Argeșului.

LUPESCU, căpitanul Rapidului, surprins de acest 2—0 pentru piteșteni, București, pare că a renunțat la luptă. Planul secund DOBRIN se și gândește la «marile manevre» ale returului.

ÎNCOTRO SE ÎNDREAPTĂ FOTBALUL ?

Meciul CUȚOV-DOBRESCU în imagini

PROLETARI DIN
TOATE ȚĂRILE,
UNIȚI-VĂ!

SPORT

Nr. 6 (317)
MARTIE
1972
ANUL XXV

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Secretar general
de redacție
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 14,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-06.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

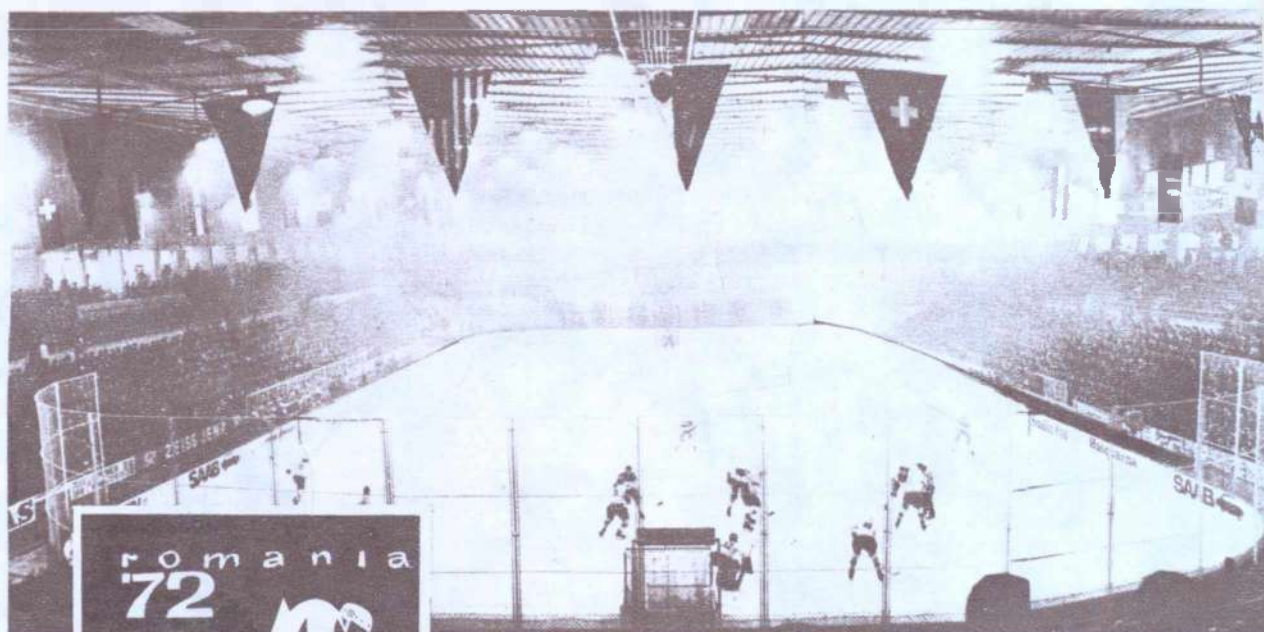
Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Școlii».

Abonamentele pentru
scrierile, prin:
«LIBRI», P.O.Ș. 134-135
bulevardul
București — ROMANIA

41 004

PE DRUMUL

Grupa B
BUCUREȘTI

24 martie - 2 aprilie

CAMPIONATUL MO

*Jucător olandez de kolv de
prin anul 1700, strămoș al
hocheistului modern.*

*Indieni nord-americani mînuind crosse pe pista
de gheață, în urmărirea unei bile de lemn (după o
veche gravură).*

G AL PUCULUI...

Cu 80 de ani în urmă, când a instiuit celebra cupă care-i poartă numele și care era menită să consacre anual cea mai bună echipă, guvernatorul de atunci al Canadei, lordul Stanley, nu și-ar fi putut închipui că hocheiul pe gheață va cucerii foarte repede lumea, impunând nu un singur campionat mondial, nu două, ci chiar trei campionate mondiale paralele, chemate să departajeze valorile în grupe distincte.

Sportul acesta bărbătesc și rapid (nu-l întrece în viteză nici un alt sport de contact fizic) s-a născut în înghețata emisferă nordică, acolo unde exploratorii secolului XVII l-au recunoscut jucat de indienii băștinași, prin regiunea golfului Ontario, cu bețe curbate cu care goneau pe întinderea de zăpadă înghețată o bilă de lemn ușor. Era firește vorba mai curînd de strămoșul sportului cunoscut astăzi sub numele de bandy, un fel de hochei-fotbal (de vreme ce e jucat în formații de cîte 11 oameni!). Istoria sportului atestă nașterea hocheiului pe gheață pe la jumătatea secolului trecut (1855), cînd soldații garnizoanei din Kingston, tot pe malul lacului Ontario, s-au distrat de Crăciun jucînd un fel de poarcă. Studenții universității McGill au codificat jocul în 1875, iar pe lacul Erie s-a jucat prima competiție regională în 1891. Jocul, după cum se vede, a captivat înții o națiune (canadiană), apoi un continent (american) și în sfîrșit lumea întregă.

Diseminarea pe glob a hocheiului pe gheață a fost considerabil facilitată de apariția patinoarelor acoperite, care oferă posibilitatea unor

mari spectacole sportive în turnee, vizionate în condiții de mare comoditate. (Să menționăm că, la Miercurea Ciuc, de pildă, în timpul jocurilor, temperatura în tribune era de plus 15 grade). La aceasta se adaugă extraordinara spectaculozitate a jocului, capabil să fascineze și pe neofiți după o singură repriză de 20 de minute. Un ziarist american, cînd a vrut să denigreze fotbalul de tip european, explicînd implicit de ce nu prinde în Statele Unite, a zis: «Cei cărora le place jocul static a 22 de oameni, din care unul jonglează o minge pe cap, aceia să vină să vadă formidabila cursă a unui șoricel negru de gumă spre cușca păzită de un monstru!». Ați recunoscut, evident, metafora hocheiului pe gheață, în expresia tipică a umorului american.

Jocul este cuceritor de la prima vedere, printr-o suită de elemente, din care vom spiciu cîteva: viteză fulminantă pe patine a jucătorilor porniți la atac, care voltajează și se înclină la unghiuri ce defid legile gravitației; permanența ciocnire voioasească la pereții mantinelei, cu obstrucții deliberate îngăduite sub numele de bodycheck, dar cu brutalități prompt sancționate prin excluderi temporare din joc; manevrarea extrem de abilă, în prelungi driblinguri, a acelei minuscule rondoale, pe care unii spectatori o așteaptă cu aviditate să zboare pînă în tribune (pentru a o păstra, conform tradiției) și care, la o vedere mai apropiată, se dovedește a fi un anodin disc de cauciuc aglomerat; echipamentul acela complicat și colorat, cu garnituri matlasate peste tot și cu masca

Cu patru decenii în urmă, duelul București-Miercurea Ciuc domina hocheiul nostru, pe terenurile improvizate, cu mantinelă joasă...

aceea de carnaval care face din portarii de hochei (oricît de vestiți în palmarese) cei mai anonimi sportivi ai lumii (cine știe, de pildă, cum arată Dzurila la față?); nu în ultimul rînd se adaugă la pitorescul jocului banca rezervelor (sau a substituiților), aflată la vedere, precum și banca de «incarcerare» a nedisciplinaților, a brutalilor prin excelență, care suportă, timp de minute, nu numai puniția și furia de a nu fi pe gheață ci și oprobiul public și senzația de culpabilitate, pentru a-și ține echipa în inferioritate numerică. (În palmaresele pedepșiților există și un recordman, canadianul Red Horner, din Toronto, care a stat în cursul unui campionat 167 de minute pe tușă!).

Am evocat toate acestea cu intenția de a vă stîrni interesul pentru admirabilul joc al hocheiului pe gheață, care și-a ales din nou Bucureștiul, pentru zece zile, drept capitală mondială itinerantă. Pentru a doua oară în ultimii doi ani, România are privilegiul de a găzdui campionatele supreme ale grupelor B și C. În 1970, la Galați competiția a prilejuit inaugurarea unui patinoar artificial. La începutul acestei luni, Miercurea Ciuc a onorat competiția cu un splen-

did patinoar artificial acoperit, căruia i-a adăugat, ca un pandant necesar, un hotel pe 8 nivele.

Capitala țării primește din nou, ca și în 1970, eșalonul secund al lumii hocheistice și-i oferă nu numai ospitalitatea tradițională românească, nu numai un palat de gheață adecvat prin dimensiuni, ci mai ales un public cald în aprecieri, temperamental și competent, care participă (în înțelesul moral al cuvîntului) la trepidantele partide pe care le oferă un campionat mondial.

Regretăm firește că echipa Canadei nu vrea să accepte drumul ispășirii, refuzînd să treacă prin Canoesa grupei C, dar, oricum, pentru țaria și echilibrul grupei B rămîn suficiente formații pe mapamond capabile să scîrbească furnicături de plăcere celor din tribune. Dacă n-ar fi să amintim decît echipa Statelor Unite (pe care am mai admirat-o acum doi ani, împreună cu selenauții americani poposiți la București), venînd aureolată de la Sapporo, unde a lăsat în urmă echipa fraților Holik și cea a coroanelor întretite, cu titlul neoficios, dar foarte onorant, de vice-campionă olimpică. În compania selectă, din care nu lipsesc puternicele reprezentative ale R.D. Germane, Poloniei, Norvegiei, Japoniei și Iugoslaviei, echipa României luptă mai curînd pentru consolidarea decît pentru afirmarea unei poziții în hocheiul mondial.

Victor BÂNCIULESCU

NDIAL DE HOCHEI

Amintirea acestui meci România—S.U.A. din 1970, de pe patinoarul «23 August», va stîrni din nou poftă spectaculoaselor întâlniri hocheistice

„Premierele“ lui DAN SERAFIM

Întîi, cine este Dan Serafim (să nu se supere nimeni, dar, la ora actuală, numele său nu este de circulație largă)?

Este un om norocos, dar și un om căruia îi plac riscurile...

În 1967 (avea 26 de ani) și-a luat Examenul de Stat la I.E.F.S., cu 9,10. Singurul post liber de profesor în Capitală l-a fost repartizat lui (în clasamentul mediilor era al doilea, dar primul a cerut să fie repartizat la Craiova). Și abia a avut loc să între pe ușa larg deschisă a Școlii sportive de atletism, atât de fericit era, încît nu-și mai încăpea în el. În sfîrșit, își vedea visul cu ochii: antrenor de aruncări în Capitală (pe unii li cam mira buna dispoziție a proaspătului pedagog: a te apuca de aruncări e ca și cum te-ai lega la cap cînd nu te doare; deh! aripile tinereții!). O va lua piepțis, o să schimbe cota probelor de aruncări, mai ales la greutate (unde, pe vremea cînd el însuși «făcea» sport de performanță, ajunsese cu recordul personal la 14,38 m, cifră de care își amintește totdeauna roșind). Și fără tobe, cu pași de de pisică, a pornit marșul, ascensiunea, găsind ici-colo semnele unor «premiere»

începute și abandonate. Nu s-a descurajat și a continuat să înainteze...

...1969. Elevul său, Marian Iordan, cu bila de 5 kg, doboară recordul vechi de 13 ani, la juniori II, ducîndu-l de la 16,02 m, la 16,22 m. La Köln, anul trecut, Iordan duce recordul de juniori I la 16,63 m, cu bila de 7,257 kg, iar, acum, la ultima ediție a Cupei de cristal, ridică recordul de juniori I, pe teren acoperit, la 16,32 m...

...Tot în 1969 Dan Serafim acceptă cu mare bucurie să-i fie antrenor campioanei olimpice la disc, Lia Manoliu. «Eleva» sa realizează două recorduri: 59,48 m în 1970 (național) și 60,68 m în 1971 (personal)...

...În 1971 Dan Serafim trăiește o a treia mare bucurie — a treia sa «premieră»: îi devine antrenor și sulițașei Mihaela Peneș (campioana olimpică în 1964 și medaliată cu argint la Jocurile din Mexic în 1968).

Ați aflat, deci, cine este Dan Serafim. Un om norocos, dar și un om căruia îi plac riscurile. Deocamdată, atât! Alte amănunte — în vară, după Jocurile Olimpice de la München.

Horia CRISTEA

Antrenorul Dan SERAFIM a acceptat cu plăcere să-i pozeze fotoreporterului nostru Dragoș NEAGU, alături de întîia sa... «premieră», juniorul Marian IORDAN, recordmanul țării la aruncarea greutății (16,63 m în aer liber și 16,32 m pe teren acoperit).

PUTIA
CU
scrisori

MIHAI BABE! — Botoșani. Desigur, nu ne este plăcut să ne amintim de meciul Elveția — România, disputat la 24 mai 1967, la Zürich, dar dacă ați făcut un pariu... Iată formația noastră, învinsă atunci cu 7-1 (3-0): M. Ionescu (Datcu) — Popa, Nunweiler III, D. Nicolae, Mocanu — Gergely, Dobrin — Pircălăb, Dridea, Ion Ionescu, Lucescu. Îmi pare bine că ați cîștigat rămășagul cu colegul dv. Drept recompensă, vă public adresa la care doriți să corespondați cu supporterii Rapidului (Botoșani, str. Lucașfărul nr. 44) și vă dau datele cerute despre fotbalistul Codrea de la Rapid: s-a născut la 24 iunie 1948, în comuna Sirbi din județul Maramureș. A jucat la Forestiera Sighet și Universitatea Cluj, iar de la 16 septembrie 1970 este legitimat la Rapid.

LIDIA MIREA — Galați. Nu am suficient spațiu la dispoziție pentru a publica poezia dedicată tenismenilor Năstase și Tiriac. Vă promit, însă, să le-o citesc.

GIGI DUMITRESCU — comuna Alimpești. Mărturisesc că nu am o evidență atât de completă și amănunțită încît să vă pot spune cite goluri a înscris Obiemenco pentru Universitatea Craiova. În legătură cu necesitatea introducerii lui Obiemenco și Țarălungă în echipa națională nu pe mine trebuie să mă convingeți, ci pe antrenorul Angelo Niculescu. Întrebarea privitoare la televizarea meciurilor de pe stadionul din Craiova e bine să o adresați direct lui Cristian Topescu, la Radio-televiziune.

ALEXANDRU OBLEZNIC — comuna Stulpicani. Presupun că sintetici un pasionat cutreierător al munților dacă mi-ați trimis o floare atât de rară și de frumoasă, culeasă chiar de dv. Vă mulțumesc. Iată adresa clubului Rapid pe care o solicitați: Calea Giulești nr. 10.

ALEXANDRINA BUDESCU — Tg. Bujor. Vă promit să le transmit fotbalștilor din echipa națională tot ce doriți. Am însă și eu o... dorință: accordați mai multă atenție ortografiei. În scrisoarea pe care am primit-o ați scăpat, probabil din grabă, multe greșeli.

LIDIA LEPĂDATU — Craiova. I-am spus lui Cornel Dinu ce așteaptă familia dv. de la el și de la echipa Dinamo. M-a rugat să vă transmit mulțumiri pentru urările de succes și vă promite că băieții de pe Ștefan cel Mare nu vă vor dezamăgi. În privința celui mai bun fotbalist în 1970, dreptatea este de partea dv. Sufragiile au fost unanime în favoarea lui Cornel Dinu.

ELI NASTASOIU — Brad. Noi nu publicăm careuri de cuvinte încrucișate, din principiu. Dar, chiar dacă am fi făcut-o, al dumneavoastră oricum nu întrunea condițiile de apariție deoarece are erori (definiții greșite) și mult prea multe puncte negre.

AUREL POPESCU — Cluj. La Jocurile Olimpice din Mexic, ștafeta de 4x400 m a fost cîștigată de echipa americană: Vincent Matthews, Ronald Freeman, James Larry și Lee Evans. Acești atleți au realizat atunci un nou record mondial și olimpic — 2:51,1. Pe locul doi s-a clasat ștafeta Kenyei cu 2:59,6.

ION ARGAGIU — Constanța. Iată rezultatele obținute de echipa noastră de fotbal în anul 1947: 4-0 (1-0) cu Albania, la Tirana; 1-3 (1-2) cu Iugoslavia, la București; 3-2 (1-0) cu Bulgaria, la Sofia; 2-1 (1-0) cu Polonia, la Varșovia; 2-6 (1-3) cu Cehoslovacia, la București; 0-3 (0-2) cu Ungaria, la București și 0-0 cu Polonia, la București.

Petrus

TINERETE

Primile zile ale primăverii acestui an au avut pentru tinerii patriei noastre o rară strălucire. La loc de cinste, alături de izbînzile din producție, de progresele la învățătură sau de succesele de pe terenurile de sport, ei au înscris cu litere de aur un eveniment de o deosebită importanță în viața lor, o cifră de care sînt mîndri: **50 DE ANI DE LA ÎNFIINȚAREA UNIUNII TINERETULUI COMUNIST.**

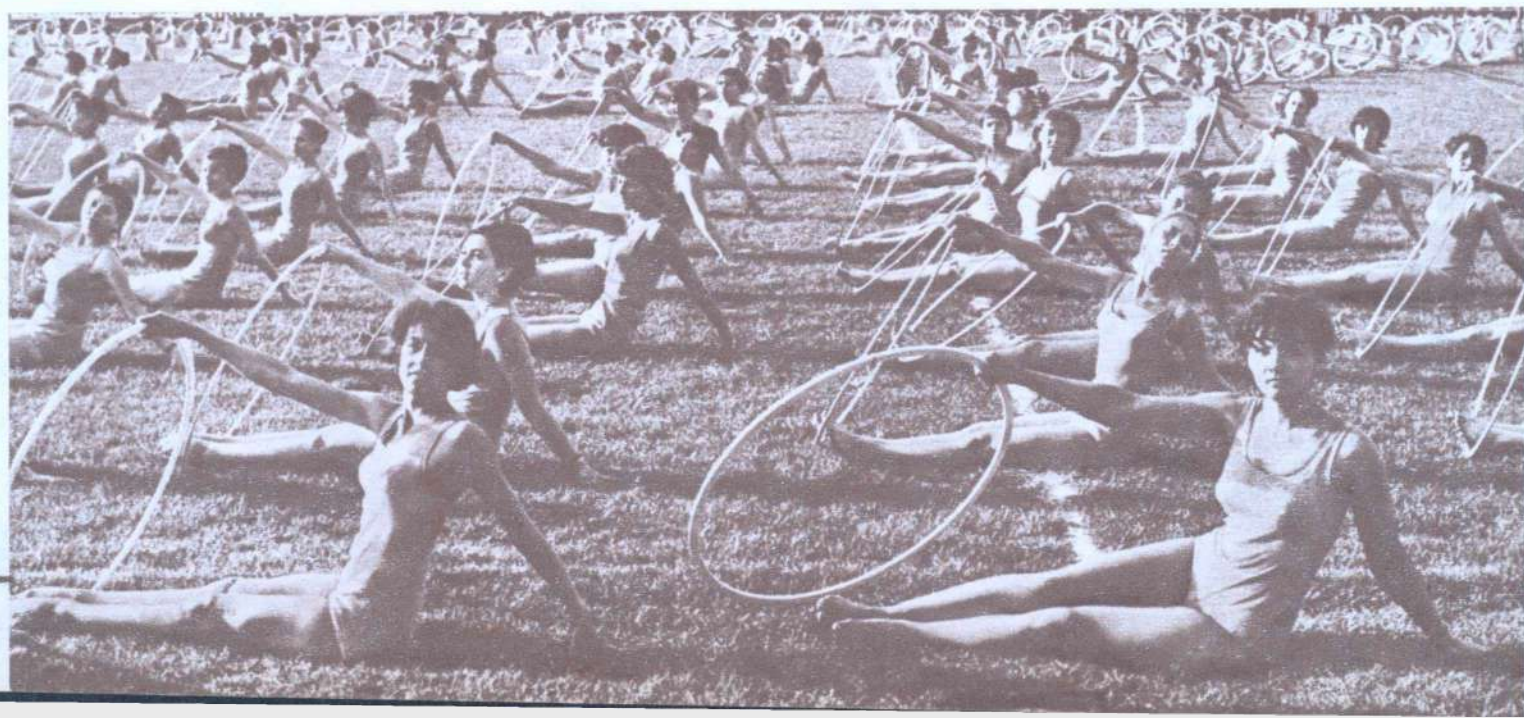
Organizația revoluționară a tineretului, inițiată și condusă de Partidul Comunist Român, a adunat în jurul ei timp de cinci decenii, generații de tineri pe care le-a crescut și educat, dirijindu-le energiile către înfăptuirea unor idealuri mărețe care, acum, sub ochii noștri, în epoca socialistă, prind contururi tot mai clare.

Drumul parcurs de U.T.C. — nu lipsit de mari sacrificii și greutate — a scos la lumină tineretul, i-a oferit condițiile unei dezvoltări multilaterale. Și astăzi ne bucurăm cu toții constatînd la tot pasul că avem un tineret minunat, capabil să înfăptuiască visurile înaintașilor.

În zilele noastre, o preocupare de care nici un tînăr nu se poate lipsi este fără îndoială educația fizică și sportul. Cu gîndul la perioada grea din primii ani de viață ai organizației de tineret, și avînd în față perspectivele de afirmare pe care le au ei acum, sportivii de pe întregul cuprins al patriei s-au întîlnit pe stadioane și în săli în cadrul manifestărilor dedicate **Semicentenarului U.T.C.**

Fie că a fost vorba de întrecerile de pe pistele de zăpadă de la munte, unde printre competitori se numărau cei mai buni schiori sau conducători de săniuțe, fie că au luat startul în crosuri ale tineretii sau că demonstrau grația și măiestria în exerciții de gimnastică, uteciști-sportivi au avut în vedere un obiectiv precis: fortificarea trupurilor lor după orele de studiu sau de producție. Iar succesele obținute în întrecerea sportivă au fost închinat pretutindeni mult prețuitei aniversări — **Semicentenarului U.T.C.**

...Și cu acest prilej, pe cel mai înalt loc al podiumului sportiv a luat loc **TINERETE!**

CUȚOV ȘI DOBRESCU ÎN CÎTEVA DATE

	<u>C</u>	<u>D</u>
Data nașterii	10 octombrie 1948	20 iulie 1949
Înălțime	1,73 m	1,72 m
Greutate	63,500 kg	63,500 kg
Perimetrul toracic	92 cm - repaus -	92 cm
	96,5 cm - inspirație -	97 cm
	90,5 cm - expirație -	91 cm
Perimetrul abdominal	73 cm	73 cm
Perimetrul brațului drept	28,5 cm - relaxat -	28,5 cm
	32,5 cm - contractat -	31,5 cm
Perimetrul brațului stâng	28 cm - relaxat -	28 cm
	32 cm - contractat -	31 cm
Perimetrul coapsei drepte	51 cm - relaxat -	50 cm
	53 cm - contractat -	51 cm
Perimetrul coapsei stîngi	51 cm - relaxat -	50 cm
	52,5 cm - contractat -	51,5 cm

Rezultatele întîlnirilor Cuțov — Dobrescu:

- 1965, meci nul
- 1969, Cuțov cîștigă la puncte
- 1970, Cuțov cîștigă la puncte
- 1971, Dobrescu cîștigă la puncte
- 1972, Cuțov cîștigă la puncte

Recentul meci dintre corifeii categoriei ușoară, Calistrat Cuțov și Paul Dobrescu, s-a disputat sub semnul unui mare interes din partea iubitorilor sportului cu mănuși. Arena Circului de stat din Capitală nu i-a putut primi pe toți cei care doreau să asiste la confruntarea celor doi brăileni, în prezent colegi de club la Dinamo București. Faptul e deplin explicabil dacă ținem seama că o partidă de talia celei dintre Cuțov și Dobrescu este o raritate nu numai pe ringurile

noastre, ci chiar și pe cele internaționale. Puține dintre meciurile pe care le-am văzut la campionatele europene de la Madrid, de exemplu, s-au apropiat de valoarea și spectaculozitatea confruntării dintre cei doi «șori» români.

Partida Cuțov — Dobrescu, a cincea dintre cei doi ași ai ringului nostru, a avut darul de a ne aduce aminte de marile rivalități care au punctat, la intervale de timp, istoria boxului românesc. Ion Popa — Grigore Jelesneac sau Ion Chiriac — Ni-

DOBRESCU

colae Rădan, cu trei decenii în urmă, Nicolae Linca — Șerbu Neacșu, Ilie Dragnea — Mihai Stoian, Mircea Dobrescu — Ludovic Ambruș sau Iosif Mihalic — Ion Dinu, în anii noștri, sînt cîteva dintre meciurile de care se leagă cele mai frumoase amintiri ale amatorilor de spectacole pugilistice, meciuri care nu pot fi omise dintr-o eventuală istorie a pugilatului nostru.

Acestor confruntări memorabile li s-a adăugat acum cea dintre fostul campion al Europei, Calistrat Cuțov și campionul Ro-

mâniei, Paul Dobrescu. Duelul dintre acești ași ai ringului a fost excelent din toate punctele de vedere: eschiva a evitat șocul, pregătirea fizică a făcut invizibilă oboseala, execuția tehnică și precisă a îndepărtat lovitura oarbă, iar fair-play-ul a izgonit în afara ringului detestabila lovitură sub centură. A fost o luptă de cavaleri, fără menajamente, dar cinstită, așa cum cer legile drepte ale sportului.

De data aceasta a învins Calistrat Cuțov, luîndu-și astfel revanșa după înfrîngerea din finala

campionatului național de anul trecut. Dar rivalitatea sportivă dintre cei doi boxeri e departe de a se fi încheiat. Cunoșcînd firea ambițioasă și tenace a lui Dobrescu, putem afirma, fără teamă de a fi contrașiși de fapte, că el a și început pregătirile pentru revanșă. Sîntem de asemenea siguri că nici Cuțov nu se va culca pe laurii recentei victorii. Și din această rivalitate așteptăm și dorim să iasă un... medaliat olimpic la Munchen.

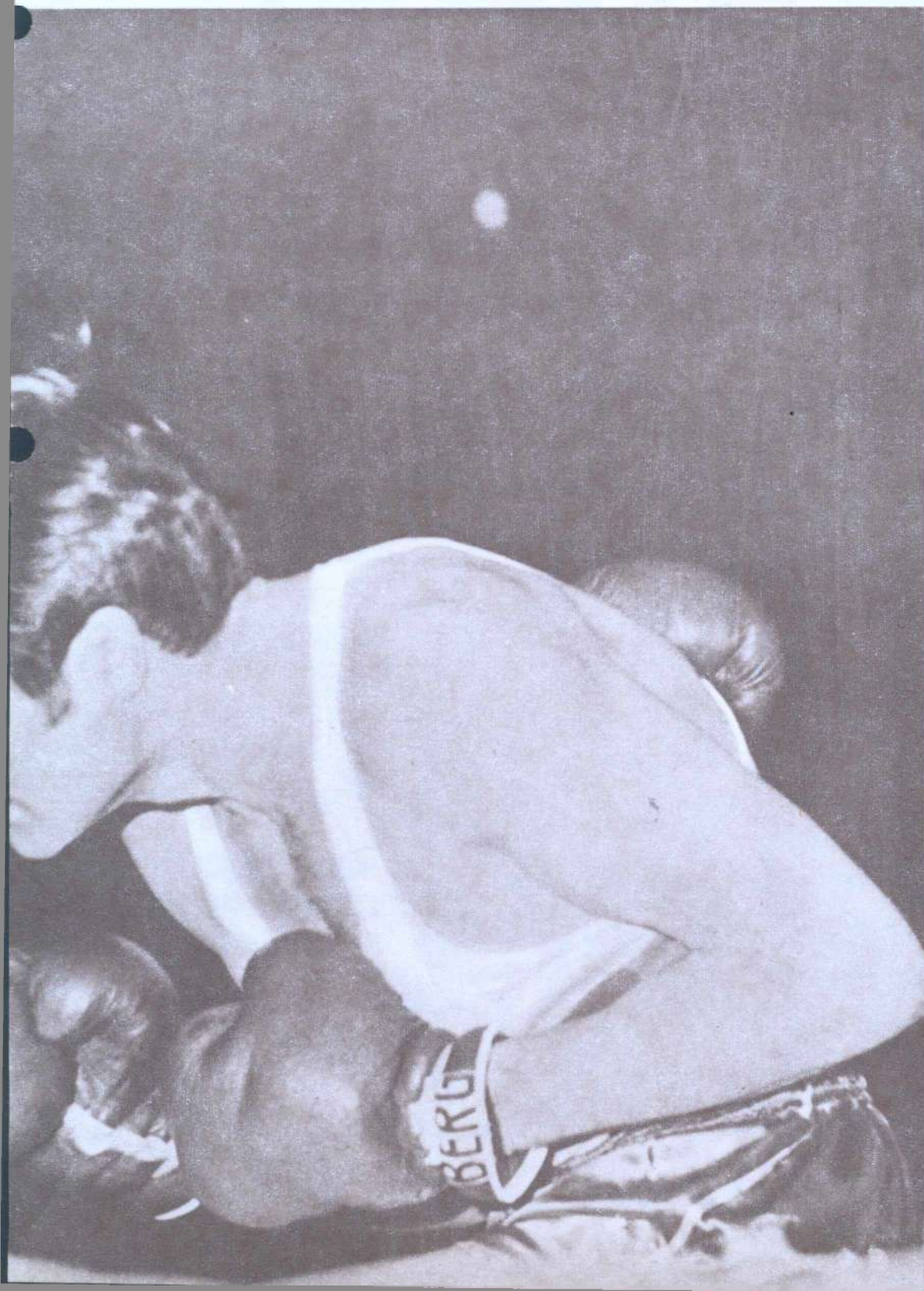
Petre HENȚ

Învîngător la puncte, Calistrat **CUȚOV!**

Un maestru al eschivei: Calistrat **CUȚOV**. El a reușit să evite marea majoritate a directelor expediate de Paul **DOBRESCU**.

Foto: Ion MIHĂIC

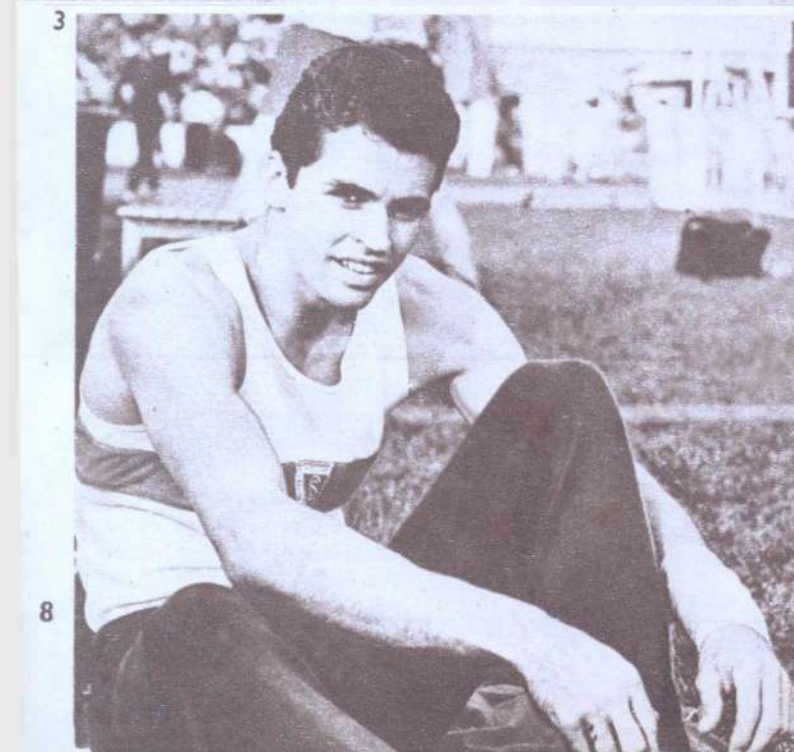
MÜNCHEN- via GRENOBLE!

«Europenele» de sală de la Grenoble au marcat încheierea unei importante etape de pregătire a atleților pentru Jocurile Olimpice de la München. Timp de două zile, în incinta patinoarului olimpic, transformat într-un splendid stadion miniatural, o seamă dintre cei mai buni atleți din 23 de țări de pe continent și-au disputat tielurile la 23 de probe, cu gîndul la întrecerile olimpice din vară.

C.E. de la Grenoble, ale căror rezultate vă sînt desigur bine cunoscute, au constituit un bun prilej de verificare și un start pe linia dreaptă a pregătirilor pentru München. Din punct de vedere tehnic ele au fost pe deplin edificatoare în ceea ce privește posibilitățile actuale și de viitor ale specialiștilor în probele de sărituri și aruncarea greutății, care au și reunit, de altfel, cu unele excepții, întreaga elită europeană și mai puțin pe cele ale alergătorilor, obligați, pe de o parte, să se rezume a se întrece pe distanțe foarte scurte (50 m) în cursele de viteză și peste garduri, pe de altă parte, semifondisții (am remarcat prezența doar a puțini dintre cei mai renumiți alergători) nevoiți să acopere distanțele de la 400 m la 3 000 m pe o pistă circulară de numai 180 m, ceea ce a pretins, înainte de toate, avansate cunoștințe de tactică și mai puțin etalarea posibilităților fizice.

În aceste condiții, lesne de înțeles, săritorii au fost marile vedete ale competiției, pe fișele de rezultate fiind înscrise performanțe puțin obișnuite chiar și concursurilor în aer liber. La înălțime bărbați, trei săritori au trecut la 2,22 m, unul dintre ei (Istvan Major) obținînd cu 2,24 m cel mai bun rezultat din cariera sa. Dar, deși pe locul trei, sovieticul Tarmak (utilizează rostogolirea ventrală) este

cel care, după părerea noastră, va fi, peste câteva luni, principalul favorit, la München. Are un gabarit impresionant, parcă anume făcut pentru săritura în înălțime, o tehnică aproape fără cusur și o nonșalanță de-a dreptul dezarmantă pentru... adversari. Învingătorii săi (Major și Sapka) utilizează stilul la modă — floopul.

La femei, la aceeași probă, Ilona Gusenbauer — dubla recordmană mondială a înălțimii (1,91 m afară și 1,89 m în sală) a absentat, și aceasta a costat-o unul din recorduri, deoarece Rita Schmidt i l-a întrecut pe cel indoor și doar puțin i-a lipsit ca să fi trecut și la 1,92 m. Dacă în întrecerea băieților victoria a fost de partea floopului, la fete a învins rostogolirea ventrală.

Performanțe remarcabile au mai fost înregistrate la săritura cu prăjina (Nordwig și Langerström 5,40 m!), la triplu salt (Saneev, Corbu și Sevchenko) și la greutate bărbăți (Briesenik și Komar peste 20 metri). La această ultimă probă nu s-a intrat în finala de opt decât cu 18,67 (al 6-lea: 19,34 m) ceea ce ne face să anticipăm că la München, în mod normal, rezultatele primilor 6 sau chiar 8 vor fi de peste 20 metri!

Alegătorii au avut la Grenoble surpriza să fie cronometrați nu numai electrici în zecimi de secundă, ca pînă acum, ci în sutimi, ceea ce, evident, a stabilit niște ierarhii cu mult mai precise, mai ales în cursele pe distanțe scurte. Acest mod de cronometraj a fost de acum oficializat și va fi utilizat în toate marile concursuri, și, bineînțeles, la apropiatele Jocuri Olimpice. O nouă premieră mondială a avut loc și prin folosirea caelor de start, care indică cu exactitate electronică toate plecările false, pînă la 0,10 din secundă. Știința pătrunde, precum se vede, tot mai viguros și în organizarea concursurilor atletice!

Romeo VILARA

5

Foto: MIROIR SPRINT
Roger MONNET

Carol Corbu cucerește a doua medalie europeană de argint la triplu salt: 16,97 m.
Viktor Saneev — campion european, cu cea mai bună performanță mondială triplu salt: 16,97 m.
Wolfgang Nordwig — unul din cei 7 medaliați cu aur ai R.D.G.: 5,40 m la săritura cu prăjina.
Rita Schmidt devine cu 1,90 m nu numai campioană europeană, dar și recordmană mondială indoor la săritura în înălțime.
Finala la 800 m. Ordinea la sosire va fi însă alta: Svetla Zlateva (39)-3; Ileana Ilai (116)-2; Gunhild Hoffmeister (105)-1.
Christel Frese câștigă cu 53,36 finala la 400 m, urmată de Bodding (nr. 2 — 54,60), Weinstein (nr. 17 — 54,73) și Besson (nr. 183 — 55,64).
Nadejda Cijova este declarată campioană cu 19,41 m la aruncarea greutății.

7

6

9

DERBY-UI DE SUB TÎMPA

...dintre Steagul roșu și Dinamo (scor 2-1) a fost unul dintre cele mai frumoase jocuri văzute în ultimul timp în campionatul nostru. Imaginea noastră reprezintă, într-un fel, chintesența jocului. Pentru că ea îi prezintă pe autorii celor trei goluri atât de frumoase (Emil Dumitriu, Györfi și Pescaru — în ordine cronologică și de la stînga la dreapta); pe cel mai bun jucător din teren (Dinu, cu nr. 6) față în față cu celălalt căpitan de echipă (Pescaru), artizanul victoriei brașovene.

Foto: Paul ROMOȘAN

BALONUL ROTUND - ACEASTĂ PILULĂ DULCE ȘI AMARĂ...

Balonul rotund — pilula amară pentru atîta atacanți sau apărători — a reîntors în cotidian. Campionatul a reînceput acum, în primăvară, și odată cu el și dramele și bucuriile a milioane de suporteri. În fond, imaginea aceasta (Ene Daniel), estetică și expresivă, exemplifică încă o dată triumful contemporan al defensivei în fața ofensivei. Sau poate că tot această imagine, surprinsă în campionatul nostru, simbolizează slăbiciunile — și ele contemporane — ale ofensivei. Dar ceea ce interesează în primul rînd este unghiul de vedere din care privim imaginea. Din cel al apărătorului, al atacantului sau al simplului spectator lipsit de prejudecăți...

Foto: N. ALEXANDRU

Va fi BUNGĂU o pasăre Phönix?

«Bungău a fost o mare speranță. S-a stins definitiv» (din scrisoarea unui cititor).

mă folosea numai când se accidenta cineva». Rezerva Bungău face însă în '69 un joc formidabil cu Steaua, un joc în care îl vede toată țara pe micul ecran, și iar încep laudele. «Cum de nu l-ați văzut?» — scria după acest meci un reputat poet făcând aluzie la «național». La Cluj însă, Bungău e privit în continuare mai mult ca o rezervă...

Cu iluziile rînite, dar cu alte mari ambiții, Bungău revine acasă, la Timișoara. Speră să intre cu «Pol» în divizie. Își intră în șut și devine golgeterul echipei într-un singur retur. Dar «Pol» pierde duelul promovării. După patru etape din noul campionat, Bungău acuză dureri mari la piciorul stîng. «Lumea zicea că au vreau să joc. Numai la București, doctorul Tomescu mi-a spus că e o ruptură mai veche care s-a calcificat». Și, la 24 octombrie, în partida amicală cu Bon-

suceso, exact la o lună după ce împlinise 24 de ani, «tunarul» Timișoarei nu mai poate suporta durerea. Piciorul stîng cedase. Așa au urmat două săptămîni la Centrul de medicină sportivă din Capitală. Bungău înțelege că pentru el sezonul va începe mult mai tîrziu, înțelege și suferă. «Lunile astea de inactivitate mi-au fost, totuși, utile. M-am gândit bine ce am de făcut acum. Să flu mai dur cu mine în viață și la antrenamente. Să-mi îmbunătățesc viteza. Cît mai curînd. Pentru că anul nu așteaptă. Iar eu țin neapărat să joc iar în divizia A».

...În casa părintească din Șag, la 10 km de Timișoara, Bungău mi-a arătat arhiva sa sentimentală. Teancuri de ziare, reviste și fotografii. Într-una din fotografii chipurile de adolescenți ale lui Dinu, Sătmăreanu, Dumitrache, Radu Nunweiler și... Bungău. Era o reunire

a lotului olimpic, acum 5-6 ani. Bungău a căzut în nostalgie. După o tăcere grea a găsit curajul să întrebe: «Crezi că la 24 de ani nu mai am voie să gîndesc undeva, sus, poate la lotul de tineret al lui Cornel Drăgușin?» N-am răspuns. Am privit în continuare fotografia aceea cu Dinu, Sătmăreanu, Dumitrache, Radu Nunweiler și... «Am să mă ridic din propria mea cenușă»...

...La 24 de ani, nu se trăiește din amintiri. La 24 de ani se formează amintirile viitorului. Se pare că Bungău cunoaște prea bine acest adevăr...

Mircea M. IONESCU

P.S. — În minutul 60 al partidei de Cupă, «Pol»-Crișul, Bungău a reîntrat în arenă. Și a fost cel mai bun din teren...

Cîndva s-a vorbit mult despre Bungău. Poate exagerat de mult. «Știngul» de dinamică al blondului din Timișoara cucerise peste noapte mai toată lumea. Se propunea chiar introducerea lui în națională. Pînă la echipa națională care va rămîne, însă, un simplu vis, Ionel Bungău este adus în București, la Rapid, într-o formație cu personalități certe ca Nichi Dumitriu și Ion Ionescu. În formația Grantului, revelația din Timișoara joacă, însă, numai două partide, cu Petrolul, la Ploiești, și cu Dinamo. În meciul de debut, își amintește Bungău, timp de o repriză nu mi s-a dat o minge. Am înțeles că anumiți băieți mă «lucresază», că se apără interesele unor mici grupuri. Și, dacă echipa nu te vrea, Dumnezeu ești fil și tot nu faci nimic» Bungău părăsea Rapidul de care se legase suflătoare fără ca măcar să fie lăsat să arate ce știe. Fusese un simplu meteor. Pentru foarte puțini mai rămăsese o speranță...

...Teașcă a fost unul dintre cei care a mai crezut în Bungău. Și l-a luat la «U» Cluj. «Cît timp nea Titu Teașcă a fost antrenor la Cluj, mă numărăm printre cei mai buni jucători ai echipei. Cum a plecat dinsul, am devenit rezervă. Antrenorul Sepci

Bungău, pe cînd era la «U» Cluj, împotriva fostei sale «echipe de două partide», Rapid, echipă care l-a respins înainte de a-l cunoaște.

De la BECKENBAUER...

În terminologia fotbalului, cuplul este o noțiune de mult consacrată. Pe vremea WM-ului a existat la noi în țară un cuplufaimos, alcătuit din Schwartz și Dobay. În ultimii ani, cuplul a devenit o expresie și mai curentă. Prin dispariția centrului înaintaș, s-a făcut loc...cuplului de înaintași centrali, ca o reacție la apărarea cu patru fundași. Așa au apărut binecunoscutele cupluri Badea-Drîdea, Dumitriu II-Ion Ionescu. Așa a strălucit, în Mexic, celebrul cuplu Tostao-Pele.

Prin poziția lor pe teren, Beckenbauer și Gerd Müller sînt departe de ceea ce se cheamă un cuplu. Am putea spune chiar că, în minutul 1 al jocului, Franz și Gerd sînt polii echipei lor. Totuși, aceste două nume sînt inseparabile în economia echipei vest-germane.

În structura de joc a lui Bayern München, Beckenbauer este reprezentantul cel mai autorizat al betonului fluid. Prin deplasările sale neașteptate, «prințul» dă o certă suplețe jocului echipei sale. De cele mai multe ori, însă, aceste deplasări vizează angajarea lui Gerd Müller, liderul incontestabil al eficacității vest-germane. În cursul meciului tur cu Steaua, l-am văzut deseori pe Franz Beckenbauer în poziție de interclasic, gata să susțină un «un-doi» cu golgeter-ul El Mondialului. De-altfel, din poziția sa de supervisor, caracteristică tuturor jucătorilor «liberi», Beckenbauer orientează întreg efortul partenerilor săi pentru punerea în valoare a calităților de sprinter, taloneur și... bombardier pe care le are Gerd Müller.

Faza golului egalizator al echipei vest-germane în meciul de la București a fost un corolar al acestei permanente colaborări tactice, pe fondul unor afinități tehnice (paradoxal) foarte reduse.

Franz Beckenbauer și Gerd Müller constituie un cuplu de mare eficacitate, chiar dacă distanța care îl separă este uneori de peste ...70 de metri. (i. ch.)

... la GERD MÜLLER

ÎNCOTRO MER FOTB.

- Cursa începe la Berna
- Capcana Braziliei
- Betonul — o reacție în lanț
- Interludiul «tricolorilor»
- Copiii noștri au crescut
- Lecția Celtic

Unul dintre cele mai dramatice momente din istoria fotbalului a fost, desigur, cel consumat la Berna, în 1954 când echipa Ungariei pierdea titlul în fața masivului detașament al lui Fritz Walter. Cei mai mulți dintre cronicarii vremii, decepționați de înfringerea pe care o suferise «cea mai bună echipă a tuturor timpurilor», explicau victoria team-ului lui Sepp Herberger printr-o argumentație secundară, în care se vorbea mai ales de forma precară a lui Puskas și de «calul troian» al celui 3—8 din serie, cu care fotbaliștii vest-germani îi induseseră în eroare pe marii favoriți ai finalei. Dar, această argumentație nu poate ascunde astăzi faptul că la Berna a triumfat, în fond, superioritatea fizică a fotbaliștilor vest-germani, devenită principiu de acțiune.

Ediția următoare a «Cupei Jules Rimet» pare să contrazică evoluția istoriei fotbalului în această direcție. La Stockholm, cei care au avut câștig de cauză au fost fotbaliștii brazilieni, maeștri ai fentei și ai driblingului.

După victoria Braziliei, fotbalul european traversează o perioadă de ezitări, căzînd în capcana echipei lui Didi. Farmecul jocului brazilian lăsase impresia că faimosul 4—2—4 (și nu clasa formidabilă a jucătorilor) a fost cheia succesului. Urmează o prelungită bătălie a teoriei, care, ca întotdeauna în domeniul fotbalului, mai mult încurcă lucrurile.

Pe fondul acestor dispute sterile apare spiritul novator al lui Helenio Herrera, care acreditează principiul responsabilității personale a jucătorilor, pentru a exploata, printr-o soluție simplă, confuzia tactică provocată de interpretarea superficială a succesului brazilian. Și astfel se naște betonul italian...

Deși aspru criticat, betonul reprezintă un moment obiectiv în evoluția fotbalului. Betonul este, dacă vrei, încercarea fotbalistului făcut al Europei de a se opune fotbalistului născut al Sud-Americii. Fără îndoială că în filozofia betonului există o importantă doză de cinism, care consacră dreptul apărătorului de a-l împiedica pe înaintaș să joace fotbal, dar trebuie să admitem că e absolut în firea lucrurilor să încerci ceva efectiv, în loc să admiri cu resemnare driblingul lui Pelé, cursa lui Garrincha sau pasa lui Didi.

Betonul, ca formă de exaltare a calităților fizice și a disciplinei, găsește ecou în întreaga Europă, chiar dacă nu e preluat pretutindeni. Dacă fotbaliștii vest-germani îl adoptă aproape întocmai, englezii, tradiționaliști, nu renunță la jocul lor clasic, dar asta nu-i împiedică să vadă cu satisfacție că fotbalul evoluează într-o direcție convenabilă calității lor dominante.

Așa începe marea cursă a dezvoltării calităților fizice, prin care fotbalul anglo-saxon încearcă să-și impună legea asupra Mediteranei și să se opună virtuozilor sud-americani. Rezultatele nu întîrzie să se arate. La Londra finala se joacă între doi reprezentanți ai angajamentului fizic. Prezența în semifinală a echipei Uniunii Sovietice e un argument în plus, pe care Portugalia lui Eusebio nu-l poate contracara. Pe celelalte fronturi asistăm la o nouă ofensivă a curentului anglo-saxon. Celtic, de pildă, strivește pe Internazionale, într-o finală rămasă celebră.

În ultimii ani, decalajul la acest capitol a crescut.

U.T.A.-Tottenham 0—2. Kun încearcă p gata să oprească sprintul temerarului.

argă pas la pas, dar, în final, forța fizică a celor

Mediterana, cu jocul ei strălucitor, a început să cedeze teren, ca și Europa Centrală, cu jocul ei rafinat.

Pe fondul acestei evoluții obiective a fotbalului un punct de interes îl stîrnește echipa României ale cărei rezultate depășesc în ultimii ani valoarea de ansamblu a jucătorilor. Ca o confirmare a acestei idei se poate cita și situația echipelor de fotbal românești, care nu izbutesc să țină pasul în confruntările cu echipe de forță, așa cum a fost cazul în recente dispute cu Tottenham Hotspur și Bayern München. Cariera din ultimii patru ani a tricolorilor de

E LUL ?

aprișul Beal (în stînga) și masivul Knowles sînt

Și totuși, subtilitatea cuplului de farmec Tătaru-Iordănescu și-a spus deseori cuvîntul. O, dacă ar exista și pregătirea fizică necesară!...

semnificație specială. Echipei României i s-a reproșat îndelung așa-zisa tactică a «temporizării», care ar fi tăiat chipurile aripile talenților noștri jucători. Adevărul este, însă, că această tactică a temporizării a reușit să echilibreze, într-o oarecare măsură, raportul de forțe, prin evitarea șocului, și prin caruselul nesfîrșit de soluții tehnice și tactice, capabil să demonteze, prin insistență, un organism bine sudat.

Echipei României și-a licitat posibilitățile doar în cazurile limită. S-ar putea obiecta că s-a comis o greșeală, mai ales după succesele din meciurile cu Portugalia, Cehoslovacia și Țara Galilor. Adevărul este, însă, că principalele succese ale tricolorilor au fost nu atât victoriile scontate pe teren propriu, cît punctele obținute în deplasare, la Atena, la Lausanne, la Cardiff, la Helsinki.

Această atitudine lucidă a tricolorilor nu poate fi considerată drept o soluție definitivă. Fără îndoială că fotbalistii noștri vor trebui să se apropie cît mai mult de standing-ul fizic al echipelor anglo-saxone, așa cum a făcut, de pildă, echipa Braziliei. În preajma campionatului mondial din Mexic, cînd s-a supus unei pregătiri furibunde, considerată de mulți drept «cazonă», pentru ca trista lecție de la Londra, lecția falimentului virtuozității nesuștinute, să nu se mai repete.

Această atitudine lucidă a tricolorilor este valabilă atîta timp cît decalajul fizic între echipa noastră, între

echipele noastre, și celelalte masive formații europene se va menține. Ea nu poate fi, însă, o soluție, deși ar putea lăsa pe alocuri impresia (după Wembley, Guadaluajara și după recente calificări în sferurile campionatului european), că armarea fizică a virtuozilor noștri nu reprezintă chiar cheia de boltă a progresului nostru fotbalistic.

Într-o recentă emisiune televizată, titularul agenției politice amintea că în ultimul timp copiii noștri sînt mult mai înalți decît cei de acum 20 de ani. Iată deci că pe viitor s-ar putea să nu mai asistăm la dueluri inegale ca acelea care au avut loc recent între Beckenbauer și Tătaru, între Schwarzenberg și Naom, între Roch și Aelenei, între England și Kun, între Collins și Broșovschi. Bineînțeles, însă, că această simplă amintire a creșterii în înălțime nu rezolvă totul. Viitorul fotbalului nostru depinde de un efort real în direcția armării fotbalistilor noștri talenți. Pentru că, la urma urmei, statistica ne arată că, de cele mai multe ori, viteza talentului este invers proporțională cu forța fizică.

Încotro merge fotbalul? Este evident că fotbalul nu se mai poate sustrage formidabilei curse a calității fizice. Aceasta este lecția cea mai clară pe care ne-au furnizat-o Tottenham Hotspur, Bayern München și, mai ales, Celtic din Glasgow.

Ioan CHIRILĂ

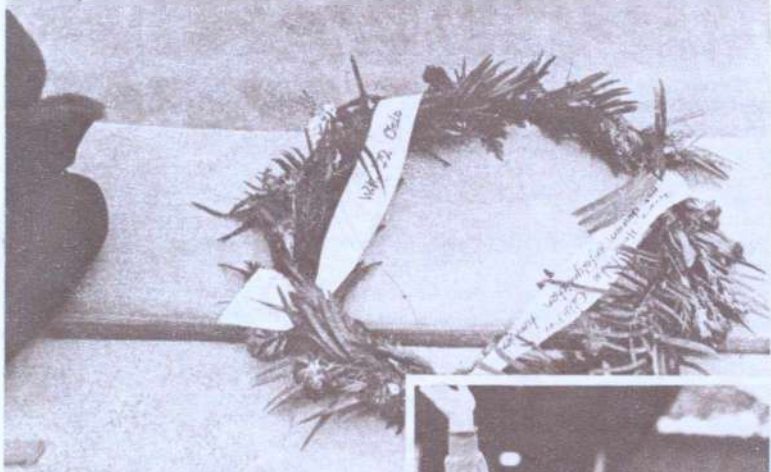
Foto: Paul ROMOȘAN

U.T.A. a «țesut» deseori cu multă finețe, ca în acest schimb Both—Kun, dar, întotdeauna, fundașii englezii au revenit pe poziție, chiar cînd faza părea jucată...

LAURII LUI SCHENK

Celebrul patinator olandez Ard Schenk este campionul de necontestat al lumii. La Campionatele mondiale de patinaj viteză, desfășurate pe stadionul de gheață Bislett din Oslo, el a realizat o performanță cu adevărat rarisimă: a câștigat toate cele patru probe 500 m, 1 500 m, 5 000 m și 10 000 m. Amintim că în istoria patinajului viteză o asemenea victorie totală nu a mai obținut decât norvegianul Oscar Mathiesen, în anul 1912. În imagini, campionul Ard Schenk pe pista de concurs și pe podiumul învingătorilor.

UN ELVEȚIAN CAMPION EUROPEAN!

Iubitorii boxului din Elveția trăiesc o mare bucurie. La Berna, în fața a 6 000 de spectatori, pugilistul elvețian de categorie muscă FRITZ CHERVET a cucerit titlul de campion profesional al Europei, învingându-l pe italianul FERNANDO ATZORI. Pentru sportul cu mănepi din Elveția, această victorie are proporții deosebit de mari, deoarece marchează primul titlu continental obținut în ultimii 35 de ani.

Considerăm interesant de amintit faptul că actualul campion profesional al Europei la categoria muscă, Fritz Chervet, a fost cu ani în urmă, ca amator, adversar al boxerilor români. El a luptat la București cu Mircea Dobrescu și a fost învins înaintea de limită. Fostul deținător al titlului, italianul Fernando Atzori, are în palmaresul său și o medalie olimpică de aur, cucerită la J.O. de la Tokio.

Meciul dintre Chervet și Atzori s-a încheiat cu victoria elvețianului, prin abandon în rundul 11. Iată-i pe cei doi rivali, după terminarea partidei. Fritz Chervet, fericit, arată semnul victoriei, în timp ce Fernando Atzori udă cu lacrimi această înfrângere care i-a răpit titlul de campion al Europei.

DE LA PETRICĂ RĂDULESCU LA NECULA RĂDUCANU

În Giulești, la poarta apărută de Răducanu sau Rămureanu, la Ploiești, Arad, Iași sau Constanța oriunde se deplasează echipa feroviară, un sexagenar slab, cu părul alb, cu fața suplă, este totdeauna prezent, îndemnând pe jucători, comentind fiecare fază de joc, stimulând pe spectatorii din juru-i ca să facă «galerie» marilor ași pe care el îi idolatrizează. «Ha Lupescu!», «Ieși la interceptie, Rică!», «Dumitru trage la poartă!», «Ultima fentă, Neagule și gatu golul!», «Nu te lăsa, Angelescule!».

Neobositul supporter este pensionarul Stefan Suciu care vine în fiecare zi din str. Volovăț (de sub Dealu Văcăreștilor) pe stadionul de lângă podul Grant, spre a-și alina «copiii», pentru a se bucura de orice victorie a lor și a căuta să-i consoleze pentru eventualele înfringeri...

«Din anul 1934 sînu nedespărjit de echipa din Giulești, și cînd se numea C.F.R. ori Locomotiva Grivița Roșie, și-acum cînd a revenit la vechea titularură F.C. Rapid. Am început «cariera» de supporter al Rapidului încă de pe cînd Petrică Rădulescu îi apăra poarta, iar Slivăț, Lengheriu, Vintilă și Ion Bogdan formau «echipa de aur» a ceferiștilor. An de an, eram lângă el, la toate meciurile, fie pentru campionat, fie pentru Cupa României, fie la «internaționale», cînd altă generație de rapidiști aduceau «fiesta braziliană» în Giulești, tot acolo eram și cînd noi, supporterii, arboram doliu în... inimi, la insuccesele la fel de răsunătoare ca și victoriile...

Acum, aștept cu toată încrederea și speranța ca Rapidul să ne aducă, anul acesta, titlul de campion în Giulești».

AL. VIDRAN

Cititorii noștri comentează meciul de fotbal cu Ungaria...

Dobrin către Dumitrache: — Hai să trecem și peste acest obstacol!...

desen de Traian BALAMACE
— Constanța —

REFLECȚII FOTBALISTICE

- Jucătorii care caută poziția ideală de șut sînt... idealisti!
- Echipele aflate la baza clasamentului nu-s echipe de... bază!
- Numai jucătorul care e la curent cu șutul are... priză la poartă!
- Fotbalistul care trece în slalom printre adversari nu coboară: urcă!

D.C. MAZILU

AMICIȚIE SPORTIVĂ

Nelu POPA este pentru generațiile trecute, dar nu numai pentru ele, un binecunoscut rugbyst, un devărat «monsieur rugby» al anilor 1935—1950. Când Nelu Popa părea pe teren, fie sub culorile echipei naționale, al cărei căpitan fost, fie sub cele ale Tennis Clubului Român (T.C.R.), fie, mai apoi, ab cele ale echipei Spartac B.N.R., evenimentul ulterior Progresul București, era o adevărată incintă pentru cunoșcătoarii sportului cu alonul oval.

Jocul său i-a entuziasmat însă nu numai pe spectatorii români, ci și pe cei atât de buni cunoșcători ai acestui sport, care sînt francezii. Astfel, cu deosebit succes a evoluat Nelu Popa în 1937, la Paris, în cadrul unui turneu internațional, la care adversare ne-au fost reprezentativele Franței și Olandei. Aici, printre spectatori, s-a aflat tînărul jucător de rugby Jacques CHABAN DELMAS, viitor internațional sub culorile «cocoșului galic».

Anci el l-a remarcat pe internaționalul român. În urmă cu doi ani, Nelu Popa a avut plăcuta surpriză să primească din Franța un plic conținînd o scrisoare și o fotografie cu dedicația fostului internațional francez de rugby, Jacques CHABAN DELMAS, actualmente prim ministru al Franței.

Iată traducerea textului acestei prețioase dovezi de amicitie: Mulțumesc, dragă domnule, pentru tributerea acestui fanion care ilustrează în ochii mei, prietenia dintre jucătorii de rugby și în primul rînd între cei din România și Franța, ceea ce nu poate decît să îmbogățească prietenia dintre țările noastre.

Vă rugăm să primiți, dragă domnule, asigurarea sentimentelor noastre cele mai frumoase.

ÎN FOTOGRAFII: Jacques CHABAN DELMAS cu balonul în brațe în timpul unei partide internaționale dintre echipa franceză C.A.S.G. și cea galeză Cardiff (sus). Nelu POPA în timpul anilor de glorie sportivă, în calitate de căpitan al echipei naționale, la meciul de la Milano, din anul 1942, cu reprezentativa Italiei (jos).

Merci, cher Monsieur, de l'envoi de ce fanion qui illustre, à mes yeux, l'amitié des joueurs de rugby, et d'abord de Roumanie et de France, ce qui ne peut qu'enrichir l'amitié entre nos deux pays.

Veillez agréer, cher Monsieur, l'assurance de mes meilleurs sentiments,

5 ans 1947

Jacques CHABAN-DELMAS

CETATEA ȘI PRIMEȘTE CAMPIONUL...

Încă din timpul Jocurilor Olimpice antice, locuitorii cetăților aveau frumosul obicei să-și primească în triumf medaliații. «Datina» nu a fost complet uitată. Iată un moment de la primirea triumfală pe care i-au făcut-o locuitorii din orașelul elvețian Mirdhaus concetățeanului or Walter Steiner, reîntors de la J.O. de la Sapporo cu o medalie de argint la săritura de la trambulină.

un portret pe număr

MARILENA PEGULESCU

...Sînt aproape 20 de ani, de cînd în studioul maestrei Lucia Penescu s-a prezentat o fetiță, Marilena Pegulescu, care, înainte de a fi făcută cunoștință cu abecedarul, dorea să devină... balerină. Timpul a trecut cu repeziune și iată-o pe Marilena, liceeană și cucerită de o nouă pasiune: matematica. Dilema optării între «Lacul lebedelor» și matematicile superioare s-a soldat în final cu victoria celor din urmă. Fosta balerină a devenit studentă la Institutul politehnic din București, Facultatea de automată. Aici, însă, o nouă pasiune, de data aceasta pur sportivă, a determinat-o să-și petreacă cea mai mare parte a timpului liber făcînd... gimnastică modernă. Progresele evidente ale tinerei gimnaste au determinat-o pe lectora universitară Gineta Stoenescu, care conduce secția de gimnastică modernă, s-o introducă în prima echipă pe viitoarea ingineră Marilena Pegulescu.

Printre cele mai bune rezultate obținute de Marilena, amintim: campioană universitară în 1969, locul I la întîlnirea dintre cluburile Politehnica București și Start Gdynia din Polonia, locul II la triumfiularul organizat de clubul Politehnica București, la care au participat gimnastele poloneze de la Start Gdynia și cele cehoslovace de la Slovan Praga.

Astăzi, la 25 de ani, Marilena Pegulescu (1 75 cm. și 59 kg) concurează în campionatul republican la categoria maestre. În același timp, însă, ea este apreciată în mod deosebit și în cadrul colectivului în care muncește. Marilena este ingineră la Centrul de cercetare și perfecționare a cadrelor didactice din învățămîntul profesional și tehnic și lucrează ca cercetător stagiar în domeniul informaticii.

Alte pasiuni sportive: practică înotul, tenisul și voleiul. În fotografie, ingineră Marilena Pegulescu la un concurs de gimnastică modernă.

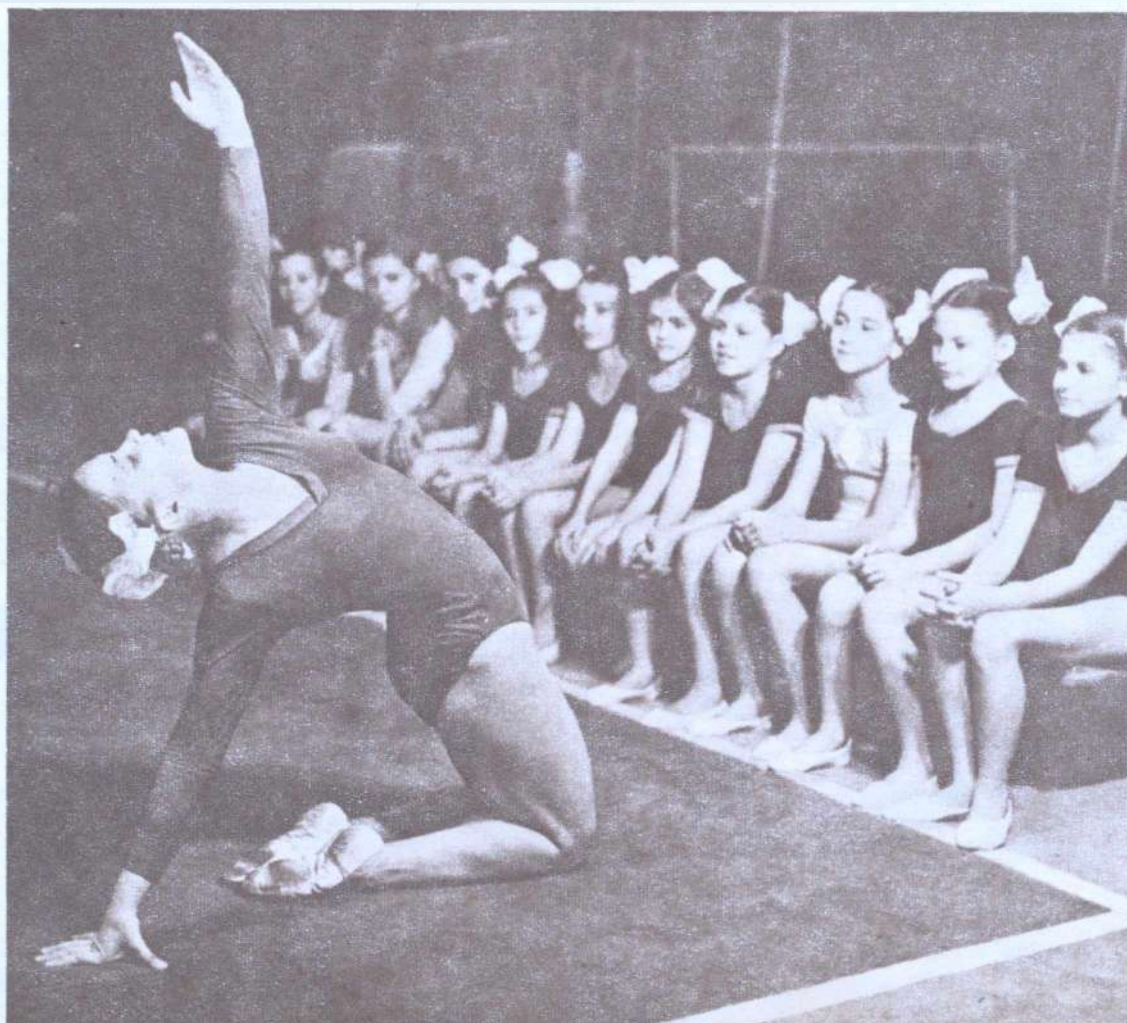
Theo MACARSCHI

TREI GENERATII

Reprezentante a trei generații de gimnaste, față în față. Campioana absolută a României — **Elena Ceampelea** — demonstrează la biră unu din exercițiile pregătite pentru viitoarele J.O. «Spectatoare»: profesoarele **Maria Simionescu** și **Marta Karoly**, împreună cu elevele unei grupe a Liceului cu program de educație fizică din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Alina Goreac — «fetița cu codițe» are multe admiratoare în rândul generației de mine a gimnasticii noastre.

Nu e vorba în cele ce urmează nici de destinul eroilor din piesa de teatru cu același nume, nici de urmărirea și descrierea unor vieți pasionante care să ne atragă atenția prin farmec și inedit. Titlul de mai sus ne-a fost inspirat de activitatea unor «pleiade» de sportivi pe care le-am întâlnit la lucru împreună, într-una din zilele lor obișnuite, în sala de antrenamente. Personajele celor trei «acte» ale reportajului nostru sînt reprezentantele sportului grației și al fanteziei — campioane în trecut, în prezentul sau (de ce nu?) în viitorul gimnasticii românești.

Pe cele trei generații nu le-am delimitat «*stricto sensu*», pe ani și promoții, și nu am ținut seama atunci cînd le-am clasificat astfel de nici un fel de date statistice sau cronologice. Am selecționat doar cîteva secvențe din activitatea lor prezentă, aflată în contextul general al pregătirilor din ajunul Olimpiadei '72. Și, cu toate că vîrstele celor trei generații diferă, gîndurile lor sînt comune și se îndreaptă spre același țel: sușul istovitor pe treptele măiestriei, sfidînd oboseala, rutina, nepăsarea.

PE URMELE «GENERATIEI DE AUR»

1 Să ne luăm deci permisiunea de a nu enumera cu precizie momente importante ale istoriei gimnasticii noastre feminine și pe creatoarele acestora.

Sărim, așadar, în timp pînă la zilele în care aplaudăm evoluția unor sportive ca **Elena Leustean**, **Sonia Iovan**, **Emilia Liță**, **Atanasia Ionescu**, **Elena Dobrovolschi**, **Uta Ionescu** și altele care au marcat pregnant personalitatea școlii noastre de gimnastică. Aceste nume erau în mare parte rodul unui sistem organizat de învățămînt sportiv — cunoscut sub numele de S.M.T.C.F. — care, pentru vremea aceea, a reprezentat o etapă necesară în dezvoltarea sportului românesc. Ce fac acum fostele campioane? Le putem întîlni zilnic în sălile de gimnastică, de astădată ca antrenoare, profesoare, asistente universitare sau instructoare...

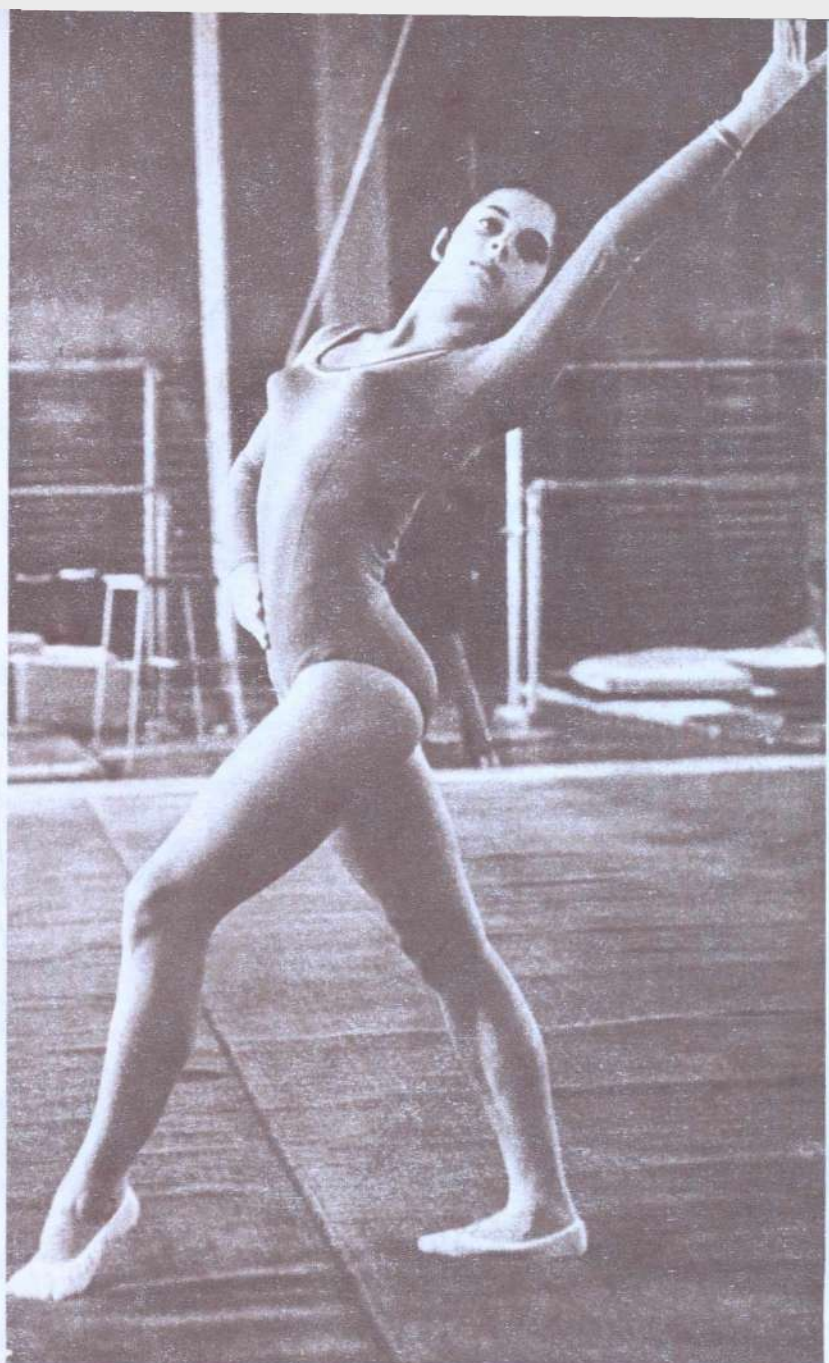
— **Generația aceasta, pe care am putea-o numi «de aur», se străduiește să ofere tinerilor sportive, ori de cîte ori are prilejul, întreaga sa experiență, cîștigată cu perseverență și sudoare,** — ne spune antrenora federală **Elena Simionescu**. Liceele de specialitate pe ramuri de sport, înființate în ultimii ani, folosesc din plin experiența foștilor campioni, îmbogățită pe parcurs de performerii actuali. Multe din elevele școlii cu program de gimnastică din orașul **Gheorghe Gheorghiu-Dej** au ajuns să aibă de pe acum o înaltă pregătire sportivă, care în trecut se realiza la o vîrstă mai înaintată. Specializarea timpurie în gimnastică este utilă dezvoltării armonioase, treptate, a elevelor, creîndu-le o continuitate de peste 10 ani în performanță. Acest obiectiv pe care îl au în vedere îndrumătorii viitoarelor generații de gimnaste, este realizat cu mîgălă zi de zi, prevăzîndu-se de pe acum, în «laborator», rezultatele Olimpiadei din 1976: un loc pe podium.

Văzîndu-i la lucru pe «dirijorii» minuțioasei munci de creștere a viitoarelor performere, am socotit că e vrednică de trecut la loc de cinste întreaga lor dăruire confundată cu pasiunea pentru sport.

tot mai dificile de rezolvat. Vor putea gimnastele noastre să lupte și la celelalte concursuri internaționale, pentru respectarea cărții de vizită cucerită? Pregătirea la care s-au angajat, în vederea Olimpiadei din acest an, este răspunsul lor cel mai concludent. Antrenorii **Emilia Liță** și **Nicolae Covaci**, pe de o parte, și cei din orașul **Gheorghe Gheorghiu-Dej**, pe de altă parte, au pornit cu «elevii» lor drumul spre... München.

Speranțele noastre olimpice — **Elena Ceampelea**, **Alina Goreac**, **Elisabeta Turcu**, **Paula Ioan**, **Anca Grigoraș**, **Ileana Coman**, **Marcela Păunescu**, **Mariana Ghecirov**, **Ștefania Bacoș**, **Maria Antinie**, **Rodica Sabău** și **Iuliana Simonfi** — formează cel mai tînăr lot românesc (media de vîrstă — 16 ani!).

— Pînă nu de mult abia reușeam să formăm o echipă de șase concurenți. Pe a șaptea, la nevoie, o găseam cu chiu cu vai — ne spune în continuare profesoara **Maria Simionescu**. În prezent «pepiniera» școlii ne oferă o serie de sportive de valoare aproape egală, care oricînd pot face față în concursuri pretențioase. Pentru München lotul are în vedere marea concurență de pe pista de întrecere, așa că pregătirea este foarte riguroasă. Programul olimpic la «impuse» este mult îngreunat față de trecut, cuprinzînd 5-6 elemente obligatorii, de mare dificultate, iar probele de la «liber alese» diferite pentru fiecare concurentă, sînt completate cu cîte un exercițiu cu specific național. În pregătirea acestora nu se preocupăse nici un efort. Atenția și voința sînt concentrate la maximum în orele de studiu și antrenament, insistîndu-se acolo unde se mai observă unele lipsuri (aterizările la sărituri, coborîrile de la bîrnă și paralele, turetele acrobatiche de la sol). Pînă în august, gimnastele noastre speră să desăvîrșească lucrul început, așa încît

O prezență promițătoare în totul olimpic: **Ștefania Bacoș** — elevă în clasa a IX-a a liceului cu program de educație fizică din orașul **Gheorghe Gheorghiu-Dej**.

Un talent autentic, o personalitate precoce: **Nadia Comănici**.

rea specialiștilor, **Nadia Comănici** va deveni în scurt timp un nume cunoscut în gimnastica noastră. Din generația viitoarei Olimpiade mai fac parte și alte speranțe: **Mariana Cojan**, **Constanța Dilișoș**, **Liliana Brănișteanu**, **Manuela Corui** sau **Georgeta Gabor**.

— Cele două activități, școală — sport, se completează armonios în viața elevilor noștri — remarcă profesorul **Bela Karoly**. Este un lucru verificat în practică că gimnastica la copii educă caracterul, dezvoltă personalitatea, îi ajută să aibă o gândire clară și un raționament rapid. Ca o dovadă, cele mai bune «mini-gimnaste» sînt și cele mai silitoare eleve la matematică.

Cu seriozitatea care le caracterizează în sala de sport, școlărițele înscriu în cataloage calificative bune și la învățătură. Este o garanție că sportivele de mîine, crescute la școala din orașul **Gheorghe Gheorghiu-Dej**, vor deveni cadre pregătite multilateral.

...TREI GENERAȚII de gimnaste, O SINGURĂ FAMILIE în care viața este privită de pe cea mai înaltă culme a seriozității!

Mircea PATRICHI

Foto: Ion MIHĂICĂ

Profesoara **Florica Dobre** și eleva **Dana Crăciun**, așa cum pot fi surprinse zilnic în «atelier» la ora de studiu individual.

Arta de șlefuire a fiecărui talent în parte este istovitoare, dar pînă la urmă plină de roade. Și tocmai acest fapt îl situează în generația «de aur» pe toți profesorii-antrenori ai școlii de pe malurile Trotușului, dintre care amintim numai cîteva nume: **Florica** și **Florin Dobre**, **Marta** și **Bela Karoly**, **Elena Dragomir**, **Gheorghe Gorgoi**, **Norbert Kuhn**, **Tatiana Isar**, **Gheorghe Brașoveanu**, **Mihai Ipathe**, **Maria Solomon** și **Gheorghe Simionescu** — directorul școlii. Iar alături de ei, la cluburile sportive, în școlile medii sau superioare din întreaga țară, zeci și zeci de profesori fac din gimnastică o artă și un mijloc de educație.

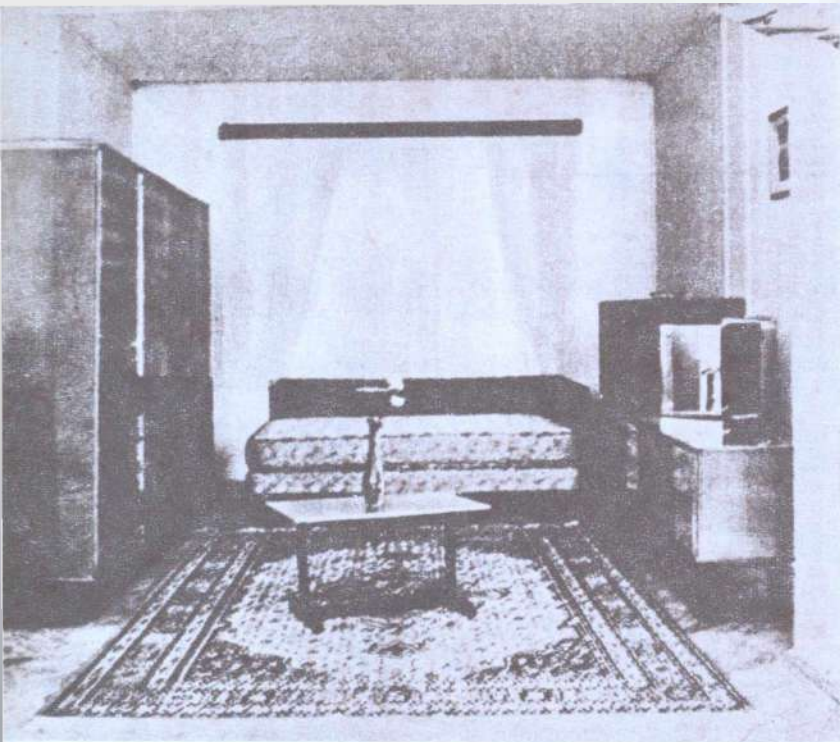
DRUMUL SPRE MÜNCHEN

2 Locul cinci în ierarhia gimnasticii după «mondialele» de la Ljubljana i-a creat echipei noastre feminine probleme

în întrecerea olimpică generația aceasta să înscrie cea mai frumoasă performanță de pînă acum.

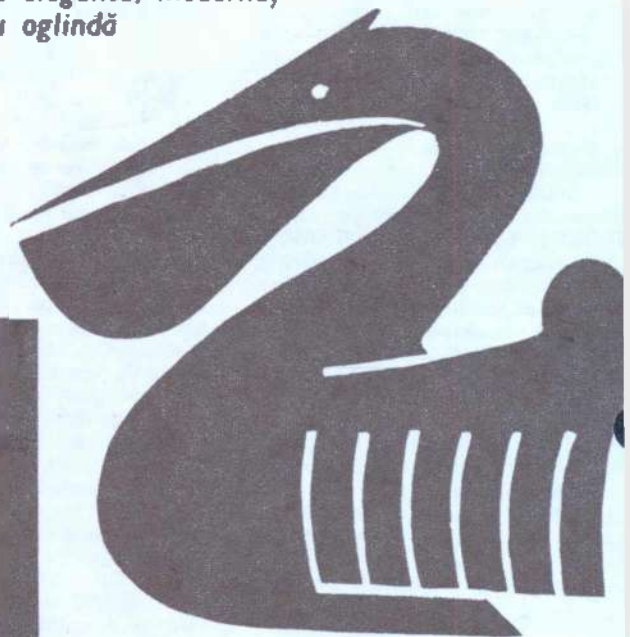
CODANELE VOR SĂ CUNOAȘCĂ TOTUL...

3 Cu ochii mari, cu atenția îndreptată către profesoare, elevele cu codițe, nu mai înalte de-o șchioapă, vor să cunoască «totul» despre sportul grației. De multe ori nu numai că nu le imită pe colegile lor mai mari, care concurează la categoria «maestres», dar sînt în stare să execute exerciții care crează dificultăți și celor mai experimentate gimnaste. Eleva din clasa a IV-a **Nadia Comănici** nu are decît 11 ani. Exercițiile ei cu dublu flic-flac și turetele de la sol sînt însă mai dificile decît cele ale campioanei mondiale **Ludmila Turîșceva**. După păre-

**PENTRU IUBITORII DE CONFORT,
DORMITORUL PELICAN REPRE-
ZINTĂ SOLUȚIA IDEALĂ!**

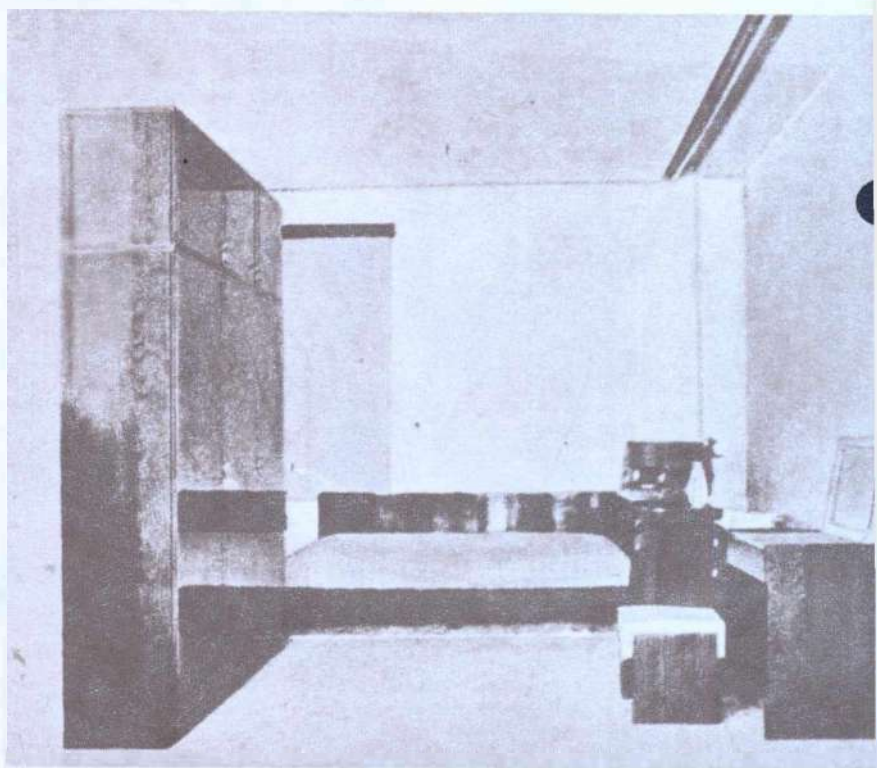
- 2 dulapuri pentru haine și lenjerie
 - Pat cu tapiserie RELAXA pentru două persoane
 - Comodă
 - Măsuță
 - Taburet tapițat
- Linie elegantă, modernă,
luciu oglindă

PELICAN

**SOMN LINIȘTIT, AMBIANȚĂ PLĂCUTĂ
ÎN DORMITORUL RODICA. GARNI-
TURĂ COMPLETĂ PENTRU CAMERA
DE DORMIT:**

- Dulap cu trei uși și corpuri suprapuse pentru păstrarea lenjeriei și hainelor
- Divan-studio pentru două persoane, având și ladă de așternut
- Toaletă
- Noptieră
- Taburet cu tapiserie asortată realizate din materiale de cea mai bună calitate, în linii suple, elegante

rodica

**PRODUSE
ALE
ÎNTRERPRIN-
DERILOR
M.I.L.**

PUBLICITATE - SPORT

Pentru
sănătatea
și
frumusețea
dumneavoastră

„Sportul —
o necesitate...”

ne spune
IOANA BULCĂ

Actrița Ioana Bulcă a debutat într-unul dintre primele filme «de succes» și de certă valoare, ale cinematografiei noastre: «Moara cu noroc». De atunci, nenumăratele roluri interpretate pe scenă și pe ecran i-au consolidat o certă reputație actricească.

— Sportul ar trebui să reprezinte pentru fiecare dintre noi, cei care nu-l practicăm în limitele performanței, nu o întâmplătoare «a doua pasiune», ci o primă necesitate. Inutil să mai comentez sănătosul dicton latin «*mens sana in corpore sano*». Avem multă nevoie să gândim sănătos.

— Ați interpretat, în filmul «Mihai Viteazul», rolul doamnei Stanca, soția domnitorului. Viața de platou, cu numeroasele sale scene «sportive» filmate, v-a solicitat, probabil, chiar dacă nu în mod direct...

— Desigur. Și nu m-am sfiit să călăresc sau să fac crosuri. De altfel, nici acum nu scap asemenea prilejuri, ori de câte ori mă aflu la Bufta. Căci lipsa de condiție fizică este, mai ales pentru noi, actorii, extrem de primejdioasă. **Un actor complet trebuie**

să fie și un bun sportiv. Gândiți-vă la Lawrence Olivier sau la Jean Marais, ca să dau numai două exemple. V-ar fi convins, în rolurile pe care le-au interpretat, dacă ar fi mînuit spadele ca niște diletanți sau dacă n-ar fi știut să călărească? Nu cred.

— **Ca profesionistă a spectacolului — de film sau de teatru — găsiți că se poate vorbi de spectacol și în cazul sportului?**

— Cum să nu? Dar sportul nu este și el, mai întâi de toate, un spectacol? Cum să ne explicăm atunci afluența spectatorilor spre săli sau spre terenuri? De multe ori am putea să-i învidiem pe sportivii-vedetă, care ne concurează serios. Și fiindcă tot este vorba de spectacole: nu cred că am avut vreodată ocazia să văd ceva mai spectaculos, mai dramatic și mai entuziasmant decât «marșul» lui Ilie Năstase, doborîndu-și, unul după altul, adversarii, în turneul campionilor de la Paris. Ați văzut ce mare «actor» este Ilie, acolo în fața fileului?

Octavian ANDRONIC

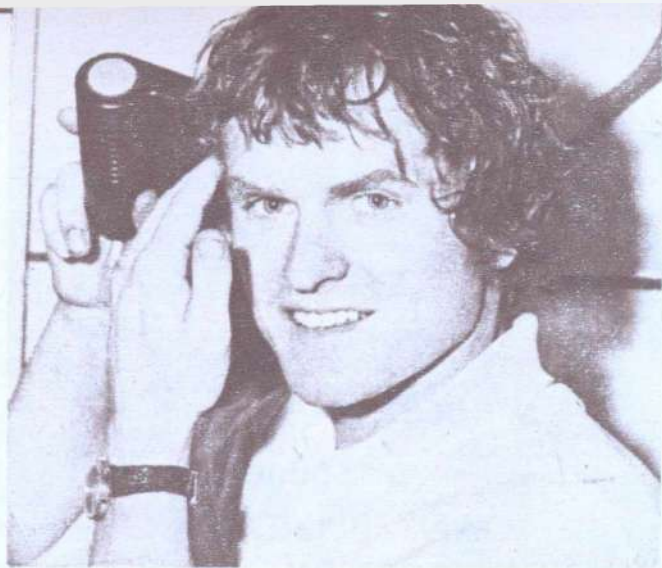
INVITATA NOASTRĂ

Ioana BULCĂ — artistă la Teatrul Național «I.L. Caragiale» din București.

• 36 de ani • 169 cm • 60 kg.

• Sporturile preferate: călăria, crosul, gimnastica, yoga — adică tocmai acele discipline care convin și se îmbină armonios cu profesia de actor.

Foto: Ion MIHĂICĂ

ÎL RECUNOAȘTEȚI?

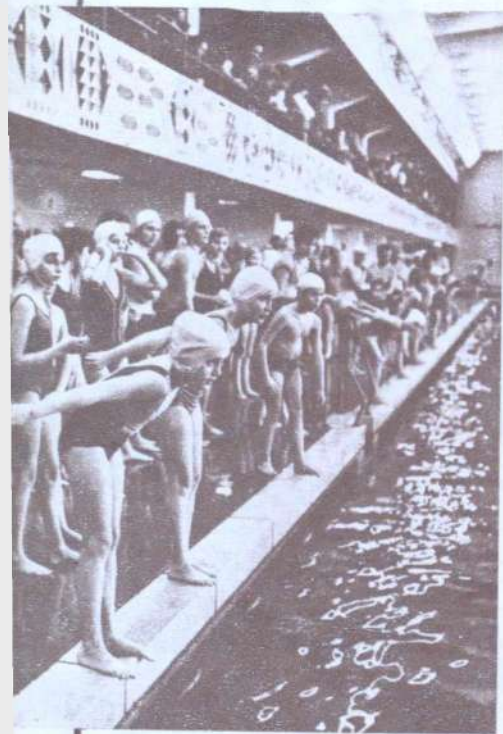
Este proaspăt sosit la vestiar de pe gazonul stadionului bucureștean «23 August», și-a făcut dușul de rigoare și acum, iată-l, își usucă pletele cu... phönul!

Ați aflat cine e? Nu? Să dezlegăm tot noi enigma: nu este altul decât Maier, portarul lui F.C. Bayern München și al reprezentativei R.F. a Germaniei, într-o postură mai puțin cunoscută.

Foto: S. BAKCSY

FESTIVALUL TINERILOR ÎNOTĂTORI

Inaugurarea noului bazin acoperit, construit în orașul Halle-Neustadt, din Republica Democrată Germană, a prilejuit organizarea unui adevărat festival al natației. Au participat peste 200 de copii ai muncitorilor din industria chimică, care locuiesc în două cartiere de blocuri noi. Vă prezentăm un aspect de la... festivalul tinerilor înotători germani.

AUTOGRAFE PREȚIOASE

În ultima vreme, în lumea hocheiului internațional a pătruns o nouă echipă: reprezentativa Republicii Populare Chineze. Prin jocul lor frumos, desfășurat în permanență în spiritul fair-play-ului, hocheiștii chinezi și-au cucerit numeroși simpatizanți. Invitați nu de mult în Suedia, tinerii sportivi din R.P. Chineză au fost aplaudați și, după cum se poate vedea, asaltați de amatori de autografe.

FETELE DIN ȚARA PIRAMIDELOR JOACĂ FOTBAL

Iată o imagine care ne demonstrează că nici măcar fetele din lumea arăbă nu au purtă rezista tentației de a juca fotbal! Prima echipă de fete din această parte a lumii a luat ființă în Egipt. Frumoasele din țara piramidelor, după cum vedem deosebit de receptiv la preocupările... moderne ale femeilor, se dovedesc a fi și fotbaliste deosebit de talentate.

Sportul — a doua pasiune SILVIA SURDU

— De fapt, Silvia Surdu, mă întreb dacă în cazul tău, ca dansatoare, mai este vorba de o dublă pasiune. Dacă nu cumva dansul înșiși nu este un sport?

— Exact nu aș putea să spun nici eu. Mișcarea, deci efortul fizic, este prezentă în orice clipă. Un dans executat cu suflet (mă întreb dacă se poate și altfel?) este — vă asigur — cel puțin la fel de obositor ca... un contrastac pe extremă. Iar antrenamentele noastre, repetițiile, ne iau și ele câte un kilogram-două de fiecare dată.

Este drept, în dans nu se întocmesc clasamente (oficiale), nu se decernă cupe, și totuși fiecare apariție pe ring constituie în fond un meci. La spectacol — un meci pe care trebuie neapărat să-l câștigi, cel cu publicul; la repetiție — un meci cu tine înuși: astăzi să fii mai bună, mai tehnic, ca să foteșeci un termen comun dansului și sportului, ca ieri.

— Performanțele pe care le-ai obținut în dans sînt, desigur, cunoscute celor mai mulți dintre cititorii revistei *Sport*. Ce cuprinde însă palmaresul tău sportiv?

— Aș începe cu amintirile despre meciurile de fotbal jucate pe stradă, cu băieții, meciuri în care un adversar redutabil era... cunoscutul fotoreporter de azi, Paul Romoșan. Voi trece

apoi la gimnastică, sport în care dețin un titlu de campionat școlar, voi aminti și de lăut — zănicul meu divertisment estival, de tenis — sport de care m-am «molișit» de cînd cu succesele lui Tîrnic și Nîstare. Voi reveni la fotbal pentru a vă spune că acum doi ani, dansînd la musical-hall-ul «Europa» din Brno, am jucat un meci în selecționarea tinerilor de estradă. Împotriva echipei studenților din localitate, meci la care lăutura de începere a fost dată de celebrul Adamec. Și voi rămîne la fotbal pentru a vă spune că sînt o spectatoare nelipsită, fie arșiți, fie ger.

— Cum s-ar spune, «meci amb, după două reprize, între dans și sport. Rămîne, ca în fotbal, să decidă 5 întrebări... de la 11 metr». — Ce îți se pare mai dificil, dansul sau sportul?

— La nivel de performanță amîndouă sînt la fel de dificile.

— Ce performeri admiri?

— Ileana Iliescu și Necula Răducanu.

— Ce spectacole ai vrea să vezi la București?

— Ansamblul Takarazuka și echipa de fotbal a Braziliei.

— Ce îți dorești pentru viitorul apropiat?

— Un dans bun, la fel de bun ca «step»-ul, pe care îl prezint în prezent cu Sandu Feyer la barul Atlantic și un titlu de campionă... pentru Steaua.

— În fond, Silvia Surdu, pentru tine între dans și sport există vreo diferență?

— Bineînțeles. Dansul îl iubesc cuorm. Sportul rămîne, totuși, pe locul doi în clasamentul pasiunilor mele.

Sorin SATMARI

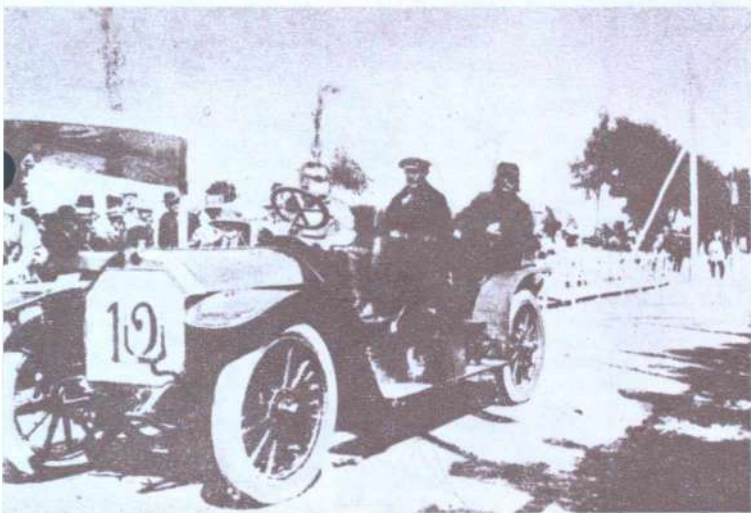
„URIAȘ CONCURS AUTOMOBILISTIC“

În vara anului 1910 s-a desfășurat un uriaș concurs automobilistic pe circuitul Bucureștii Noi — Ghergani — Tîrgoviște — Butimanu — Buftea — Bucureștii Noi, dotat cu «Marele premiu A.C.R.» (n.b. — Automobil Club Român, înființat în 1904). Circuitul a fost acoperit de trei ori, însumînd 430 km.

În vederea acestui eveniment sportiv de amploare, la locul startului (Bucureștii Noi) au fost instalate «grandioase tribune acoperite, care vor conține 800 de scaune», iar în imediata apropiere, într-un parc umbros, fuseseră amenajate un bufet «bine asortat», precum și un restaurant, camere de odihnă etc., «în fine, tot confortul trebuincios publicului pentru a petrece o zi plăcută la țară» — sublinia un confrate din acea vreme.

În fotografie, echipajul mașinii GOBRON 60 HP — condusă de Vasile Veștemeanu, cîștigătorul «uriașului» concurs. Învîgătorul a acoperit cele trei ture (430 km) în 7 ore 29 de minute și 25 de secunde, realizînd o medie orară de 57,350 km. Desigur, o performanță deosebită pentru acele timpuri și pe șoselele de atunci.

— em. i. —

MODA SPORTIVĂ A BUNICELOR

În renumita stațiune montană Zakopane, din Polonia, a avut loc o interesantă și originală paradă a modei pe schiuri. Cîțiva studenți polonezi au avut năstrușnica idee de a prezenta moda sportivă de iarnă de-a lungul anilor. Se pare că de cel mai mare succes s-au bucurat costumele de sport ale... bunicilor, care zburdau pe pîrtii prin 1907... 1910. După cum se poate vedea din imagine, moda «maxi» nu e o noutate...

SVEN TUMBA ETERNUL CAMPION

Cunoscutul hocheist suedez Sven Tumba JOHANSSON, pînă nu de mult titular în reprezentativa patriei sale, a abandonat de cîțva timp sportul cu puc în favoarea... golfului. Se pare că și noul sport, căruia i s-a dăruit după renunțarea la hochei, îi aduce satisfacții deosebite. În fotografie, Sven și soția sa Mona zîmbesc fericiți. Frumoasa cupă a fost cucerită la un concurs internațional de golf.

GREȘELI...

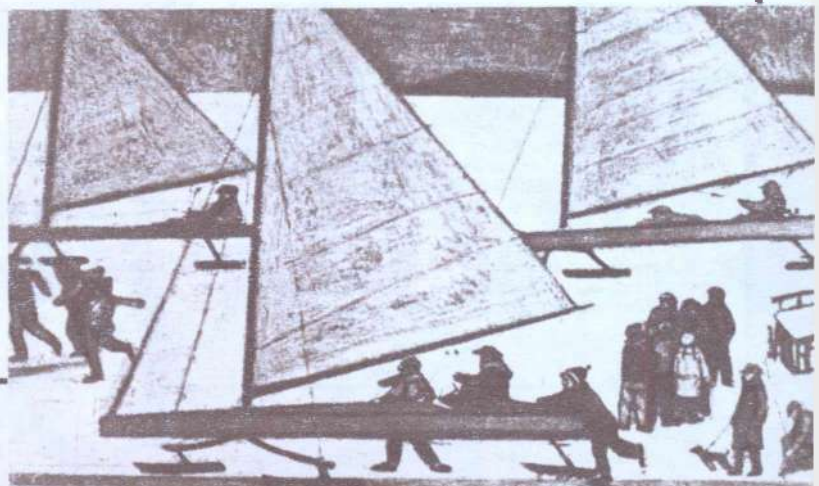

Perspicacitatea dv. este pusă din nou la încercare de către colaboratorul nostru Octavian COVACL. Copiind desenul de mai sus, cunoscutul caricaturist a făcut opt greșeli. Vă felicităm dacă le puteți descoperi...

SPORTUL ÎN GALERII DE ARTĂ

Cine are fericitul prilej de a vizita diferitele muzee de artă de pe teritoriul Republicii Democratice Germane va descoperi nu numai o întreagă enciclopedie a sporturilor, ci și o înțelegere profundă a fenomenului sportiv. Iată spre exemplu acest unic document aflat la Weimar în «Goethe National Museum», care îl reprezintă pe marele poet pînă în desen de Wilhelm von Kaulbach, gravat de L. Raab și fermecătoarea pictură în ulei intitulată «Pinze pe gheață pe Muggelsee», a lui Harald Henkebeck, aflat în Muzeul de arte frumoase din Leipzig.

Ion MATEI

CONSTRUCȚII SPORTIVE LA OLIMPIADA '72

Macheta grandioaselor construcții sportive din München, pe care acum constructorii se străduiesc să le finiseze.

Urmind tradiția Greciei antice, unde Jocurile Olimpice reprezentau nu numai o sărbătoare a sportului, ci și o încununare a culturii epocii, la München, ca și la Olimpiada de la Mexico City, se caută reînvierea semnificației umaniste și culturale a primelor Jocuri Olimpice. Expoziții, spectacole și diverse alte manifestări artistice vor da strălucire spirituală marii întreceri a îndemnării fizice — paralelismul sport-cultură nefiind decât un mod comun de a celebra frumusețea sub diversele sale aspecte.

Transpunerea în practică a acestei concepții unitare a dat naștere unui ansamblu caracterizat prin spații largi, generoase și mai ales printr-o perfectă integrare între concepția arhitecturală și sistematizarea naturii înconjurătoare. Lucrarea a fost adjudecată pe bază de concurs: din 100 colective participante la «competiție», laurii au fost distinși de proiectul prezentat de prof. Günther Behnisch, care urmărește transformarea terenului respectiv într-un peisaj arhitectural olimpic cu caracter dinamic.

Ansamblul fiind situat într-o «zonă de joasă calitate urbană», adică aflându-se la circa 4 km de centrul orașului, într-un cartier de fabrici și cazărni, se impune în primul rând ridicarea nivelului calitativ al zonei respective prin gruparea judicioasă a principalelor construcții olimpice: Stadionul olimpic cu 80 000 locuri, hala mare de sport cu 14 000 locuri, o mare piscină acoperită, care în timpul Olimpiadei va fi prevăzută cu 8 000 locuri (din care 6 500 demontabile), un velodrom cu 5 000 locuri, instalații sportive pentru universitate și centrale de învățământ superior, terenuri de tenis, precum și Satul Olimpic pentru cei 12 000 participanți prevăzuți. În afară de acestea, alături de turnul de televiziune de 300 m înălțime, se află deja în exploatare o hală polivalentă cu 7 000 locuri. Obiective olimpice sînt înalt construite și în alte părți ale orașului, iar anumite competiții se vor desfășura și în construcțiile existente.

Lucrări importante au fost necesare în zona amenajărilor olimpice, care este cu desăvîrșire plană, prezentînd ca singure accidente de teren un curs de apă și un monticel din depozite de moloz de la dărîmături. Cu ajutorul a 2 000 000 mc nisip și pietriș, aduși din afară, se modelează terenul în scopul structurării acestei suprafețe prea puțin variată, clătîndu-se sublinierea și accentuarea elementelor caracteristice: monticelul, turnul de televiziune, cursul de apă. Crearea unui lac artificial și a unui platou mai ridicat, pe care sînt amplasate principalele construcții olimpice, contribuie la realizarea unui ansamblu atractiv cu o puternică personalitate.

După cum am mai arătat, construcțiile proiectate au fost gîndite nu în ideea de a reprezenta fiecare un unicat sub raportul valorii arhitecturale, ci de a constitui un ansamblu unitar cît mai bine integrat în natura înconjurătoare. În vederea acestei integrări s-a conceput și sistemul de acoperire menit să lege și să unifice elementele: evitîndu-se pe cît posibil separațiile ostentative între exterior și interior, pereții clădirilor au fost prevăzuți transparenti spre a permite legarea interioarelor de peisaj. Prin gruparea construcțiilor principale în jurul unui for comun, întregul centru olimpic poate fi ușor cuprins cu privirea, reînviînd amintirea dispoziției amenajărilor primei Olimpiade a timpurilor moderne, desfășurată la Atena în 1896.

Cea mai originală concepție arhitecturală a ansamblului o reprezintă însă ideea de a adăposti (acoperi) atît construcțiile cît și unele zone ale peisajului sub un singur acoperiș comun: un uriaș cort alcătuit dintr-un

lanț continuu de pinze subțiri. Sistemul de acoperire a elementelor arhitecturale — factor de bază al unificării ansamblului — a constituit încă din faza de concurs o preocupare deosebită. Această acoperire integrată în peisaj a fost gîndită ca o construcție primară din stâlpi metalici cu o rețea de cabluri de oțel care nu va fi aparentă și care va susține membrana de plastic așezată peste cabluri. Astfel se va asigura o acoperire impermeabilă și cu aspecte de permanentă.

Integrarea elementelor în ansamblul unui viitor parc au precumpănit și la alegerea și dispunerea vegetației, aleilor pietonale, iluminatului. Astfel, pe monticul, în jurul apei, de-a lungul aleilor etc. se va planta o vegetație specifică acestor elemente, clătîndu-se în același timp să se respecte scara obiectelor. Aleile pietonale, care trebuie să asigure în perioada Jocurilor Olimpice evacuarea a 140 000 persoane într-un timp minim, sînt concepute totuși ca alei și nu ca pozele asfaltate. Lățimile necesare de 20—25 m vor fi acoperite cu pietriș, prevăzîndu-se mai multe benzi cu dale de beton pe care ulterior vor circula vizitatorii parcului cu circulație de copii, copiii cu patine, jucării pe roate etc. Zona urmează să fie bine deservită cu căi de comunicații: o arteră de centură medie a orașului și o importantă penetrație, o linie de metrou, de tren subteran și de tramvai. Fluxurile vizitatorilor sînt conduse într-un mod plin de variație și fantezie: de la stațiile mijloacelor de transport în comun radiat către marea for olimpic central, drumurile pietonale sînt pliate la înălțime; pasarele traversînd arterele de circulație motorizată leagă rambleurile la înălțime.

Iluminatul este conceput foarte discret: atît în tratarea malurilor cursului de apă și ale lacului artificial, cît și a celor 20 de poduri și podete necesare, se urmărește aceeași discreție prin evitarea aparenței structurilor.

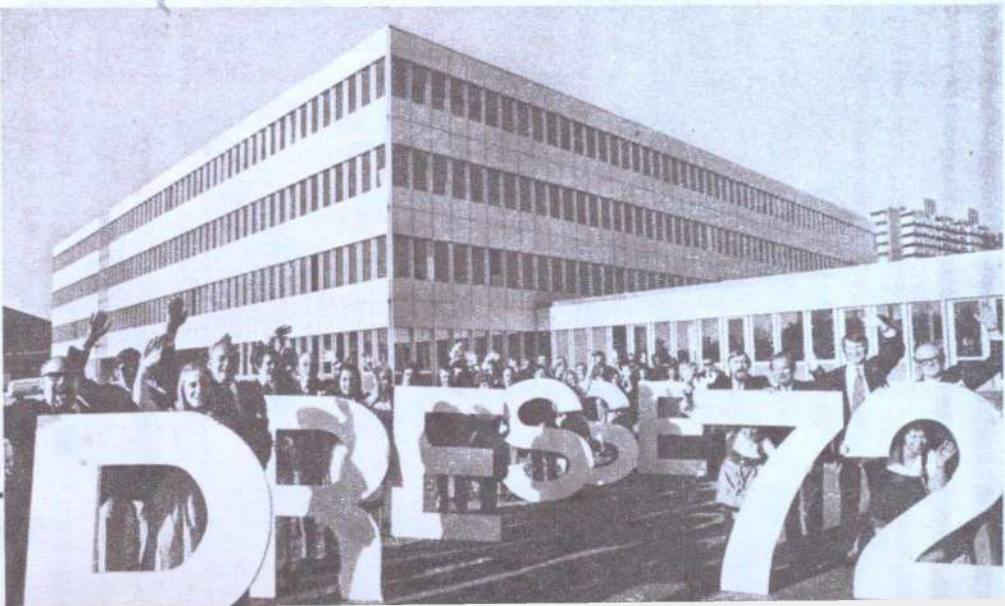
Satul Olimpic a constituit o problemă dificilă de proiectare urbanistică, la rezolvarea căreia metodele uzuse au fost înlocuite printr-o metodă științifică modernă: optimizarea în mai multe trepte. Deși Satul Olimpic nu a intrat în concurs el va fi realizat în imediata vecinătate a amenajărilor sportive, urmînd din punct de vedere urbanistic exemplul Mexicului. Caracterizat prin construcții puternic înorțite, aerisite și completate cu adevărate grădini suspendate, el se deschide larg înspre terenurile și grădinile olimpice realizînd unitatea dintre zona de grădini din fața locuințelor și marea pară olimpică: construcțiile de forme piramidale asemănătoare unor coline înflorite creează legătura intimă dintre micro-zona sportivilor și macro-lumea olimpică.

Conceput în același spirit de utilizare permanentă Satul Olimpic va deveni o zonă rezidențială, la fel ca centrul de radio și televiziune va servi drept școală sportivă superioară, iar centrul presei va deveni ulterior un centru comercial.

Concepția nouă a amenajărilor pentru cea de a XX-a ediție a Jocurilor Olimpice corespunde concepției timpurilor noastre: realizarea unui ansamblu utilitar care, după stingerea flăcării olimpice, va putea fi utilizat în condiții optime pentru necesitățile orașului-gazdă. Construcțiile nu vor fi dezafectate, ci vor servi în continuare ca un tot organic al marelui oraș, căruia îi vor aminti mereu că, în anul 1972, a fost timp de două săptămîni Capitala tuturor sportivilor din lume, care s-au întrecut sub deviza olimpică «CITIUS-ALTIUS-FORTIUS».

Ing. Ileana SUCIU

În timpul Jocurilor Olimpice, în acest imobil va fi cartierul general al presei. Clădirea, întinsă pe 18 000 m², va asigura buna activitate a celor peste 4 000 de ziariști acreditați la întrecerile Olimpiadei.

DAN POZNIAK:

„Doresc să-l reîntîlnesc pe Monea...“

Cunoscînd rivalitatea sportivă dintre cei doi și ai ringului — Ion Monea și Dan Pozniak am încetați să credem că fragmentul de declarație citat în titlu se referă la dorința fostului campion european și olimpic de a rezolva prin luptă bărbătească, purtadă între corzile ringului, mult comentatele trepte valorice urcate, în ultimii 10 ani, cam în același pas de el și de rivalul său, Monea.

Presupunerea aceasta nu are, însă, temei. Dan Pozniak nu îl va mai întîlni în ring pe Ion Monea. Și unul și celălalt și-au făcut datoria față de sportul îndrăgit...

L-am întîlnit pe Dan Pozniak la turneul pugilistic internațional de la Minsk. În atmosfera creată de desfășurarea meciurilor, Pozniak a urcat în ring într-o nouă postură, cea de arbitru. După una din discuțiile noastre, cu care ocazie am aflat că a absolvit Institutul pedagogic și desfășoară acum munca de antrenor și metodist, i-am dă-

ruit o fotografie a lui Monea, rugîndu-l să-mi spună părerea lui despre meciurile cu campionul nostru, despre valoarea acestuia în comparație cu sutalele de adversari pe care i-a avut în lungă sa carieră. Pozniak mi-ar fi putut răspunde, protocolar, prin vreun calificativ mai mult sau mai puțin semnificativ. A preferat, însă, să-mi spună următoarele: «Pe Monea îl respect în primul rînd ca om, ca prieten... În afara ringului am discutat de multe ori. Ca boxer? Ca adversar? Cred că nu se va putea scrie o istorie a boxului amator internațional, fără ca în vârful piramidei categoriei mijlocie și semigrasă a anilor '60—'70 să nu fie situat și numele lui Ion Monea...»

În ultima zi a competiției de la Minsk, în cabina noastră, a arbitrilor, Pozniak a scos fotografia lui Monea și privind-o cu acel sentiment al prieteniei sincere mi-a

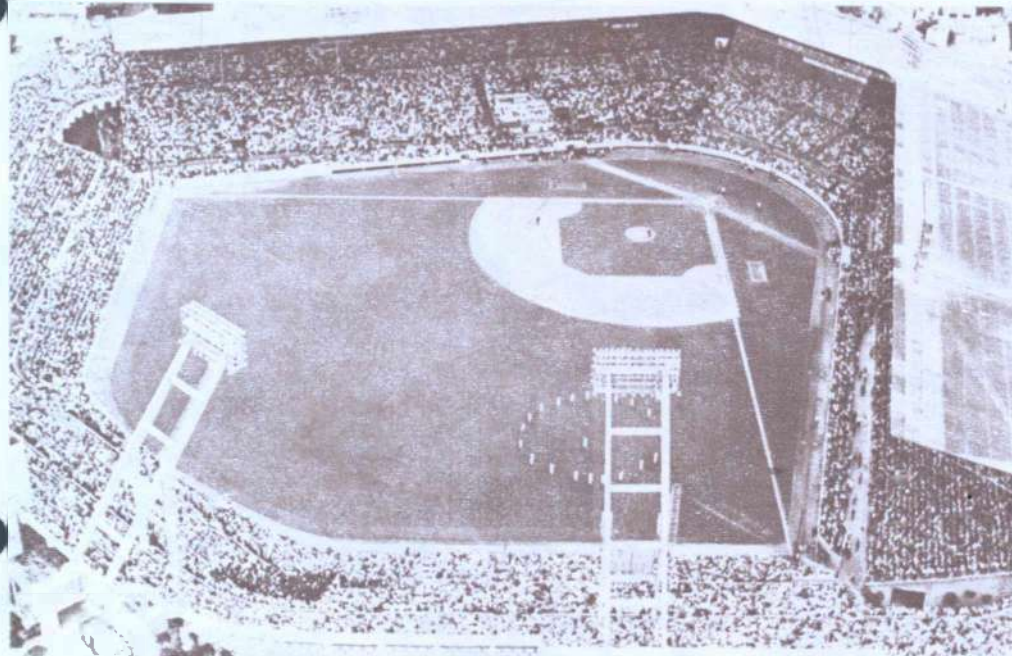
spus: «Îi urez multă sănătate și succese în viață. Cred că dragostea pentru box îl va determina și pe el să fie în continuare în jurul ringului, ca antrenor sau ca arbitru. Doresc să-l reîntîlnesc pe Monea și să discut cu el despre profesie, despre familie, despre sport, despre viață...»

Ce zici, Monea, ridicăm mînușa? Răspundem acestei «provoacări» a prietenului tău Pozniak? În fond este vorba tot despre box, căruia voi doi i-ați dăruit anii tinereții, cu tot ce aveau ei mai frumos...

Constantin CHIRIAC
— arbitru internațional —

ÎN FOTOGRAFIE:

Ultima întîlnire pe ring a lui Dan Pozniak cu Ion Monea, în finala «europenilor» de la București. Pozniak (stînga) a învins la puncte, după un meci cu adevărat dramatic.

Vedere aeriană a marelui stadion de base-ball din Havana, în timpul desfășurării unor partide din campionatul național.

În Cuba, cel mai popular dintre sporturi este base-ball-ul. Valoarea jucătorilor din această țară a atras atenția managerilor din Statele Unite, unde jocul de base-ball se bucură, de asemenea, de un interes deosebit din partea spectatorilor.

Nu de mult, oficialitățile sportive cubaneze au primit propunerea managerului echipei «Philadelphia Phillies», Frank Luchessi, care solicita pentru echipa sa o serie de meciuri și antrenamente în compania formațiilor din Cuba. În prealabil, Luchessi vizitase terenurile de joc cubaneze, despre care a avut numai cuvinte de laudă. El a apreciat că multe dintre stadioane sînt mai bune chiar decît cele pe care joacă echipele de base-ball din prima ligă americană. Managerul din Philadelphia a fost încîntat, de asemenea, de calitatea bejelor și a mingilor de base-ball fabricate în Cuba.

În fața evidentei valori a base-ball-ului cubanez, un alt specialist al acestui sport, Preston Gomez, antrenorul echipei «San Diego Padres», după ce a vizitat Cuba de două ori, a susținut și el ca o echipă din prima ligă americană să joace în această țară.

După 1960, cînd în Cuba profesionalismul în sport a fost desființat, base-ball-ul a devenit un bun al maselor și i s-a acordat toată atenția din partea oficialităților sportive ale statului. A XIX-a ediție a Campionatului mondial amator de base-ball, care a avut loc la Havana la sfîrșitul anului 1971, demonstrează avîntul deosebit pe care l-a luat acest sport în Cuba. În prezent, în echipele cubaneze sînt jucători de base-ball de certă valoare internațională. Așa se explică succesele răsunătoare obținute de reprezentativa țării în marile întreceri mondiale. Cuba deține supremația în base-ball-ul amator internațional. Este

campioană mondială la tineret și cîștigătoare a turneului Pan American.

În vizita pe care managerul american Frank Luchessi a făcut-o în Cuba, el s-a convins nu numai de valoarea jucătorilor, ci și de atenția pe care o acordă statul dezvoltării base-ball-ului. În multe localități cubaneze se construiesc noi stadioane pentru acest sport iubit de popor. Luchessi nu a exagerat prin nimic atunci cînd, ajungînd în Statele Unite, a declarat că «...în Cuba base-ball-ul e de-a dreptul fabulos».

Toate acestea au trezit interesul a numeroase formații de base-ball din S.U.A., care și-au exprimat dorința să joace cu echipele cubaneze. S-ar putea ca în această primăvară, primele întîlniri să aibă loc la Havana.

CORESPONDENȚĂ DIN HAVANA
DE LA ORESTES MARTIN (Prensa Latina)

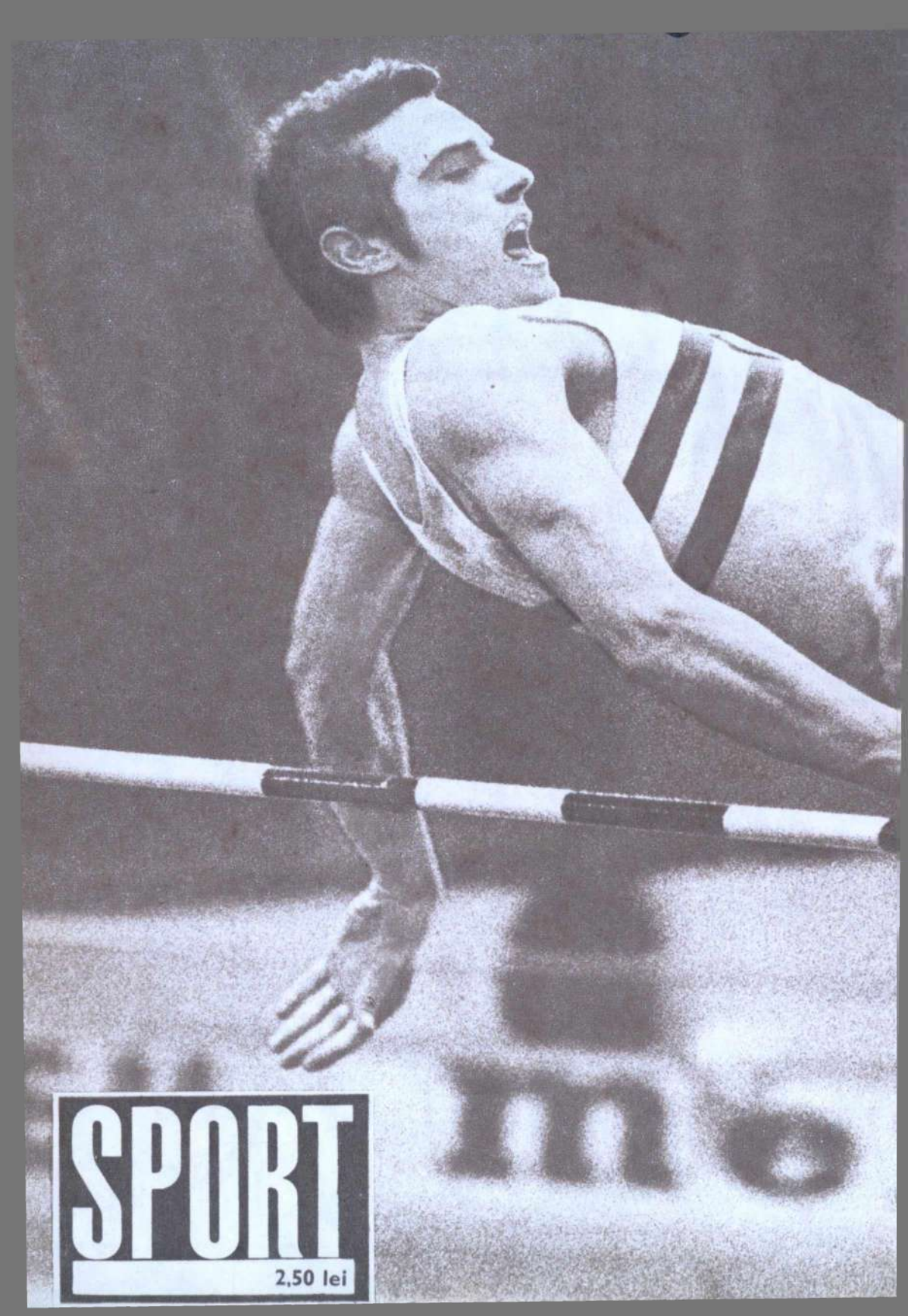
CUBA — O FORȚĂ ÎN BASE-BALL-UL INTERNAȚIONAL

Preston Gomez, celebrul manager al echipei «San Diego Padres», a vizitat recent Cuba. Iată-l în fotografie pe Gomez, în 1959, pe cînd antrena echipa «Cuban Sugar Kings».

Echipele de base-ball a Cubei, campioană mondială amatoare.

SPORT
2,50 lei

Atletul ungar
ISTVAN MAJOR

a obținut la Grenoble
o strălucită performanță:

2,24 m

la săritura în înălțime

